

Da litteraturen satte os fri...

TEKSTER FRA TUBAS FORFATTERSKOLE
ÅRGANG 2020

tuba

Da litteraturen satte os fri...

TEKSTER FRA TUBAS FORFATTERSKOLE
ÅRGANG 2020

tuba

Udgivet i 2020 af TUBA og Gyldendal

Grafisk design af Bettina Bjærge Zangenberg
Sat med Woodford Bourne PRO

Trykt og sponsoreret af **LaserTryk.dk**

www.tuba.dk

Forord

Børn, som er vokset op i familier med misbrug, bruger meget energi på at være opmærksomme på omgivelserne. De har konstant antennerne ude og udvikler et meget fint-følelse system til at aflæse andre. Er mor i godt humør, eller skal jeg passe på, hvad jeg siger? Har far drukket igen, selv om han siger, at det ikke passer? Ofte ved de, om deres forældre er berusede bare ud fra duften i opgangen eller lydstyrken på radioen, når de åbner døren efter skole.

Samtidig bruger mange af dem fantasien til at slippe væk fra den utrygge hverdag. De opdigter historier om en anden barndom, hvor mor og far er til stede og kærlige. Evnen til at aflæse stemninger og opdigte alternative virkeligheder kan danne grobund for stor litteratur. TUBA har tidligere gennemført forfatterworkshops som en del af TUBAs sommerhøjskole for unge fra familier med misbrug, og de viste os, at der findes et uopdyrket litterært talent blandt de unge. Vi fik derfor ideen til at etablere en egentlig forfatterskole; et længere forløb, hvor de unge får mulighed for at udvikle deres talent for at skrive og opleve de terapeutiske effekter af at arbejde med litteratur og skrivning.

Det skrevne resultat af det første forfatterskoleforløb står du med i hånden. En række af tekster, der hver især viser de unges talent for at beskrive miljøer, stemninger og følelser knivskarpt. Forfatterskolens første hold har desuden vist os, at forløbet giver rigtig god mening for de unge deltagere – både som en positiv udvikling af deres personlige situation og som en mulighed for at dyrke passionen for skrivekunsten.

To af de unge formulerer nogle af deres oplevelser sådan:

“Det har været en af de vigtigste fællesskaber, jeg er indgået i, i mange år. Det kan ikke beskrives, hvor stor værdi forfatterskolen har haft for mit personlige liv.”

“Jeg kan se, at jeg er blevet bedre til at skrive, bedre til at konstruere scener, dialoger, rammer osv. Jeg er gået i gang med en roman med en rimelig tiltro til, at det kan lade sig gøre – det havde jeg slet ikke kunnet før forløbet.”

TUBA vil gerne takke alle 10 unge, der har udgjort TUBAs forfatterskole årgang '20 for deres engagement og lyst til at bidrage til den fælles skriveoplevelse og deres mod til at dele egne erfaringer og fortællinger.

En stor tak skal også rettes mod kursusleder Christina Thiemer og TUBAs terapeut Jeppe Berg Sandvej for deres store indsats med at skabe et trygt og udviklende rum for de unges skriveprocesser.

Uden økonomisk støtte til projektet havde vi ikke kunnet gennemføre det, og vi skylder derfor en særlig tak til Børge Nielsen & Max Wonsyls Fond samt Gudbjørg og Ejnar Honorés Fond for at støtte TUBAs Forfatterskole årgang '20.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Henrik Appel', with a stylized flourish extending from the end.

Henrik Appel, landsleder i TUBA

September 2020

Blomst

Der er du
Som en blomst på en sommerdag
Forsigtigt ved at folde dig ud
Og vise verden din skønhed
Ung og åben
Varm
Og klar

Strækker dig ud
I din enbårne nydelse
Skåler for livet
Med en lille tår livsvæske
Salt og sød
Våd
Og velduftende

Parat til at omfavne
En værdig giver
Som vender tilbage igen og igen
For at blive holdt om af dig
Kraftfuldt og hårdt
Tæt
Og trygt

Kun parat til at tage ind
Der går længe før du vil give ud
Og verden kredser om dig
Min ukronede dronning
Smuk og stærk
Enestående
Og endnu uudforsket

Skyttegrav

Og jeg tillader mig at ønske mig en skyttegrav
En voldsom kamp som berettiger et ængsteligt sind
Faldne kammerater, synlige ar og proteser
Et blodbad som jeg kan pege på
som værende dét
jeg er ved at drukne i

Fiskebil

Hver tirsdag i mit lokale supermarked i mit nye liv bliver jeg ramt af en fiskebil.
 Jeg er smilende og svedig og har haft en dejlig dag
 omringet af mennesker, der endnu ikke har oplevet noget som har gjort dem hårde.
 De er så bløde og glade og svævende
 og når jeg er sammen med dem, føler jeg, at jeg også kan være blød.
 Nu står jeg her i al uskyldighed og fiskebilen kigger aggressivt på mig.
 Jeg stivner og strammer grebet om styret på min ungpigecykel.
 Fiskemanden smiler til mig og duften fra bilen invaderer mig.

Lige pludselig er jeg der igen
 med våde fødder i for store gummistøvler på et skinnende gult epoxygulv,
 halvåbne øjne og næsebor fyldt med den tørre lugt af frost.
 Ømme kæber af at have haft ansigtet i hulkende folder i alt for mange timer aftenen før.
 Giftig tavshed i et rum med tusind pulserende maskiner,
 rosinfingre i handsker og indvolde i hårnnet.
 En sommersang fra verdenen udenfor i min Peltor-radio
 og en sviende fornemmelse i øjnene.
 Op og ned ad ringtrapper mange flere gange end udhvilede ben er i stand til at klare.
 Tusind gode idéer pakket væk i 5 lbs papæsker sendt til Afrika.
 Sorte lunger og tyndskid.
 Mørkt når jeg møder, mørkt når jeg går.
 D-vitamin mangel, kalkpletter i neglene, brok og bristede drømme,
 og fiskekæl i panden, når jeg lægger mig på puden med ryggen til dig.
 Hvor ansigtet igen lægges i hulkende folder indtil vækkeuret ringer om alt for kort tid,
 for at give mig besked om at tage de tykke strømper på,
 sige ingenting på vej i bilen,
 og starte endnu en vagt klokken syv sharp

Sproglig

Hverken veltalende
på det ene eller det andet sprog
men stadig god nok
til at narre jer alle sammen
Kan altid sige
at jeg mangler ord
fra det ene eller det andet sprog
Ualmindelig almindelig
Forræder pakket ind i
et tæppe som ingen trænger igennem
strikket med pinde
jeg fik foræret
da jeg var lille
De er skarpe på afstand
men for sløve til at stikke mig selv ned med
Dårlig ånde og knuste tænder
ædt op af mavesyre
genetisk tilbøjelighed til ondskab
på det ene eller det andet sprog
Et nuanceret ordforråd
når det drejer sig om
at såre
på det ene eller det andet sprog

Ribben

Og jeg lader ængstelsen trykke mig ned
i en andens aflagte madrasser
Så tungt at den bøjer mine ribben
men stadig ikke nok
til at ændre på min kropsholdning

Utålmodigt venter jeg på den dag
hvor rummet fyldes op af et kæmpe knæk
og ribbenene stikker hul på mine lunger
Så jeg med god grund og samvittighed
kan krumme mig sammen

Tirsdagskoldskål

“Så ses vi på tirsdag” siger Pernille og smiler indforstået til mig. “Det må vi se, om vi gør” svarer jeg og kigger ned i gulvet, som om jeg har tabt noget. Jeg smiler ikke tilbage. “Skal du da noget andet? For jeg vil lave den der koldskål” siger hun, og selvom jeg ikke ser på hende, så kan jeg mærke hendes øjne søge efter mine. Jeg ser på dørhåndtaget. “Selvfølgelig ses vi på tirsdag. Til koldskål” siger jeg højt og klart med en påtaget bestemtthed, som jeg ikke føler indeni.

Så går jeg hjemad og ser kun Pernille smile, smile til mig for mit indre blik. Pernille smiler så solen danser. Hvis jeg kunne se mig selv udefra, kunne jeg sikkert se smilet danse, vinke og glimte i tårerne.

Hjemme smider jeg mig på sengen og lukker øjnene. Jeg drømmer om Pernille og om Torben, drømmer om Agnes og lillefisen og mariehøns og kiks med smør - og om alt det og dem, som findes på Kullabergvej, og som ikke findes på mit værelse.

Pernille har husket koldskålen, selvfølgelig har hun det.

På køkkenbordet står der ymer og kærnemælk, og køkkenet dufter af bagte kammerjunkere. “Hej Philip” råber Pernille fra stuen. Jeg kan høre lillefisen græde. “Hun er bare faldet” lyder Pernilles stemme som svar på det spørgsmål, jeg ikke har stillet. Hun dukker frem i døren til køkkenet med lillefisen på armen. “Hej Philip” gentager hun og smiler til mig. Fisen har røde kinder og ser sur ud. Hun gemmer sit ansigt, da jeg blinker til hende. “Hun bliver glad igen, hun tog bare et lille styrt” forsikrer Pernille. Jeg nikker. “Skal jeg ikke røre den sammen så? Så kan I lige sidde lidt” siger jeg. Pernille trækker en køkkenstol ud og sætter sig med lillefisen på skødet. “Du er en skat” siger hun. “Jeg kan godt huske, hvad der skal i” siger jeg mest til mig selv. Jeg kigger på varerne på køkkenbordet og mumler “tirsdagskoldskål”. “Hvaffor noget?” siger Pernille. Hun er i gang med at tørre næse på fisen. “Tirsdagskoldskål” gentager jeg højere. “Ja, det er da præcis det som det er. Tirsdagskoldskål”. “Vi har inviteret

til tirsdagskoldskål, har vi ikke?" siger Pernille sødt til lillefisen og sætter hende over i den høje stol. Jeg ser på hende, de røde kinder er forsvundet. Nu ser hun bare buttet og kær ud. Jeg rækker armene i vejret og siger et højt "jaaaaa", imens jeg holder blikket på hende. Hun drejer ansigtet mod mig, jeg fanger hendes blik og gentager manøvren. 'Jaaaaa' og rækker begge arme i vejret. Lillefisen flækker et smil og rækker sine små arme i vejret. Pernille stemmer i. Så står vi så i køkkenet med armene i vejret, solen ind ad vinduerne, med efterhånden lunken ymer og råber 'jaaaaa'. Det er en lille jubel for koldskål og tirsdag.

Os alle tre sammen.

Jeg flækker en vaniljestang, og allerede inden Torben og Agnes viser sig i indkørslen, ved jeg, at det er dem, som kommer tilbage fra gåtur. Vinduerne mod vejen står på vid gab, det er hedebløge. Jeg hører det lille 'kling-kling' fra Agnes' halsbånd bag hækken længe før, de viser sig. Hunden ser jeg først, Torben kommer bagefter. "Pernille, hunden er våd" advarer jeg kort med ryggen til Pernille, der er i gang med at give fisken en moset banan. "Hæhæ" gnækker hun. "Du er sgu mere vagthund end Agnes nogensinde bliver". "Så tørrer du lige den hund udenfor" gjalder hun ud til Torben. "Det ve' jeg" lyder Torbens stemme tilbage som svar. Igennem ruderne ser jeg Pernille på trappen, hun har hundehåndklædet med som hun rækker frem mod Torben. Hun står på det næstsidste trin. Torben kalder på hunden og vil tage håndklædet. Lige inden han får fat på det lilلاstribe håndklæde, trækker Pernille det til sig igen. Hans hånd griber i den tomme luft. "Hvorfor tager du det ikke?" spørger hun drilsk. "Årh, jeg tænkte, at du gerne ville tørre hende" svarer Torben tørt og trækker overdrevet på skuldrene. Jeg ved at Pernille afskyr lugten af våd hund. Det er det værste hun ved. "Nul putte" svarer hun og rækker håndklædet frem igen. Torben griber det og trækker både håndklæde og Pernille til sig. De kysser, og jeg bliver lidt forlegen af at stå og kigge på fra køkkenet, men det føles også dejligt at se dem sådan. Jeg kigger over på lillefisen, som har moset banan fra øre til øre og gumler på den forkerte ende af skeen. "Nu kommer far" siger jeg til hende og smiler.

"Hvor er der citroner?" spørger jeg henvendt til Torben, som er kommet indenfor og prøver at tørre banan af lillefisens ansigt. Hun vrider sig for at komme fri af hans greb. Det er tydeligt, at så snart han slipper hende, så vil hun være væk med ben, der kører som cykelhjul. Om lidt vil hun være her, der og alle vegne. Pernille rumsterer i bryggerset, og der er blevet sat kaffe over. "Jeg vil tro, at de er i køleskabet" siger Torben og slipper den rengjorte bananpige. "Hvordan går det ellers på værkstedet?". "Det går godt" siger jeg. "Til sidste samtale sagde mester, at jeg har flair for det" og jeg smiler til Torben, fordi jeg er stolt over at få ros af mester. Torben slår mig på skulderen med knyttet hånd, men det er ikke hårdt. "Så kan det være, du skal lave service på Skodaen til foråret? Du er snart stormogul af Skorstensgaardens Auto. Bare giv dem baghjul, Philip von Stormogul". Torben griner, og jeg griner med. "Forresten, hvis du vil over og besøge Heidi og de andre på Ternen, når kortet er i hus, så sidder jeg gerne med i bilen" siger Torben. Der er stadig 4 måneder til jeg forhåbentligt får kortet og må køre med sidemand. "Ja, det vil jeg supergerne" svarer jeg, men ikke fordi jeg har lyst til at besøge dem på Ternen, men fordi en roadtrip med Torben lyder hyggeligt. Jeg plejede at bo på Ternen, sammen med de andre unge, der heller ikke har noget andet sted at kalde hjem. Nu bor jeg på et værelse som hører til værkstedet. "Har du talt med dem derovre for nyligt?". Jeg åbner køleskabet og vender ryggen til Torben. "Nej", svarer jeg kort og finder en citron i den nederste skuffe, hvor den ligger sammen med grøntsager og æbler. Både ymer og kærnemælk sveder, og kartonerne er fugtige og glatte. Jeg finder en stor skål, vælger den med blomsterne, som Pernille plejer at bruge. Et øjeblik bliver jeg i tvivl; "Pernille" kalder jeg. "Ja, min ven" svarer Pernille fra bryggerset. "Skal det blandes i en rækkefølge, eller er det ligegyldigt" spørger jeg ud i luften. Pernille dukker frem i døren til køkkenet. Der er små svedperler på hendes overlæbe, og hendes lyse hår er let fugtigt. Hun læner sig op ad karmen og sætter en alvorlig mine op. "Jeg troede du sagde, at du kunne huske det?". Mit blik flakker mellem tingene på køkkenbordet. Hvad har jeg glemt? Har jeg gjort det forkert? Et øjeblik fryser jeg ved tanken om at have ødelagt eftermiddagen ved at

have ødelagt koldskålen. Så falder mit blik på Pernille. Hun blinker til mig, smiler let og nikker med hovedet. De lyse krøller falder ind på skuldrene og glider af igen som små bløde fjedre. "Du klarer det fint, Philip. Du er stadig stormogul" siger hun og smiler. Jeg mærker lettelsen rulle ind over mig. Mine kinder bliver røde, og jeg kigger ned på fugerne mellem fliserne i gulvet. Pernille går over til mig. Hun lægger en hånd på min ryg og forsikrer mig: "Alt er godt, min ven. Du skal bare blande det sammen nu, rækkefølgen er lige meget".

Torben har dækket bord i haven. Jeg bærer skålen ud. Jeg husker at holde øje med lillefisen, der løber rundt med Agnes i haven. Det ville ikke være godt at falde over hverken hende eller hunden. Pernille kommer bagefter med kammerjunkerne. Jeg slår parasollen op. "Det ser fisme hyggeligt ud" siger Pernille. "Sæt jer lige, så jeg kan få et billede af det" fortsætter hun. Jeg happer den lille, men hun protesterer, da jeg vil sætte hende i den høje stol. "Bare tag hende på skødet", siger Pernille fra bag telefonen.

Da alle har fået hældt op og er begyndt at spise, viser Pernille billedet til mig. Jeg ser på mig selv. Jeg ser glad og solbrændt ud. Måske ligner jeg Torben en lille smule. "Det kan du godt finde ud af" siger Pernille med munden fuld. "Den smager superfrisk og lækker". "Tak" siger jeg stille og kigger ned til mine kammerjunkere, der er druknet i stormogulens koldskål. "Jeg kunne bo her hos jer?" siger jeg uden at løfte blikket fra min tallerken. Ingen siger noget, men jeg kan høre fisen spise ufortrødent videre. "Jeg kunne bo her i stedet for, det kunne jeg da". Jeg prøver at se på Pernille uden at bevæge hovedet, det gør ondt i øjnene. Pernille sukker. "Jeg kunne bo her. I har jo også et ekstra værelse og alting, jeg kan gå med Agens og se efter den lille. I kunne gå i biffen".

Jeg taler hurtigt. "Jeg kan lave service på bilen, Torben, og den tur over til Ternen for at besøge dem ..." Jeg kigger op igen og over på Torben. Han ser træt ud, siger ikke noget, men tager en kammerjunker og stikker ned til Agens. Jeg hører hunden smaske.

"Men Pernille, I har da plads, og jeg kan hjælpe med det hele". Jeg har gode grunde, og nu må de høre dem.

"Hvorfor synes I ikke, at det er en god idé?"

“I kommer næsten ikke til at mærke, at jeg er her og jeg betaler selvfølgelig husleje - også mere end hos mester”. “Sig nu ja, Pernille”, tigger jeg og får mod nok til at se på hende. Hun ser væk fra bordet og væk fra mig. “Please, please, please!”. Jeg kan ikke stoppe nu. “Jeg er stille, det er jeg altså. Jeg tager ikke venner med hjem, ved I, eller hører høj musik. Jeg hjælper med det hele og alt det der. Det vil blive hyggeligt, ligesom i dag. I vil slet ikke lægge mærke til mig. Kom nu altså, det kunne blive fedt”. Så har jeg pludselig ikke flere ord. Pernille kigger over på fisen og så på Torben. “Men...” hører jeg hende sige, og så dør hendes stemme ud, og selvom jeg venter, så kommer der ikke flere ord. Jeg kigger ned på min tallerken igen. Tre kammerjunker er der tilbage i en lille smule koldskål. “Tak for mad” siger jeg og løfter min tallerken. Jeg holder om skeen med tommelfingeren, da jeg begynder at gå ind, sådan som jeg har lært på Ternen, så man ikke taber den på vejen. Inde i køkkenet lægger jeg en halv citron på plads i køleskabet, inden jeg går.

Møllevej

Da Rolf blev ven med Christian, boede han på Møllevej, som lå i den modsatte ende af byen. For at komme derop, skulle man først passere gadekæret, hvor det fastboende svanepar svømmede rundt. Midt i kærrets grønlig vand var der et lille hus til ænder. Huset var monteret på en pæl, som man kunne se under det. Vandet var svundet så meget, at det lille hus var omkring ti-femten centimeter over vandoverfladen. Heldigvis var der en lille trappe op, så ænderne kunne komme ind. Der var dog ingen ænder og det var alt for småt til svanerne, så det stod altid tomt.

Dernæst skulle man forbi den lyserøde landsbykirke, hvor Christians mor spillede orgel. Kirken lå lige i et sving, hvor huset overfor lå så nær vejen, at der ikke var plads til fortovet, som derfor ophørte. Man skulle altid holde godt øje, når man skulle omkring hjørnet, for folk kørte tit hurtigt gennem byen.

Når man nåede bygrænsen, kunne man se det hvide hus, som lå ensomt på toppen af bakken. Der var marker på hver side af den lille vej, som ledte op til huset.

Christians far havde fundet en ny kone og var flyttet til den anden ende af landet for at starte en familie med hende, så nu boede Christian sammen med sin mor og sine to søstre. Rolf lærte først Christian at kende, efter at hans far var flyttet, men han fortalte ham indimellem om ham. Særligt når han og hans søstre havde været ovre at besøge ham.

Selvom det var nogle år siden, Christians far var flyttet fra huset, var der stadig tegn på, at han havde boet der. Det var ikke personlige effekter, der var efterladt – selvom man kan påstå, at tre børn er nogle ret personlige effekter at efterlade – det var en blanding af forskellige hobbyer og kuldsejlede projekter, som var blevet forladt. F.eks. de tomme bure, som mens han boede der havde indeholdt kaniner og høns. Der havde været forskellige slags kaniner – en enkelt langhåret angorakanin med lang blød pels og en flok af dem med kort, glat pels – de havde

forskellige brugsformål, nogle kom med til kaninkonkurrencer, andre blev kælet med og nogle af dem blev spist. Mens Christians far boede med sin første familie, fik de jævnligt kanin til aftensmad. Kaninerne forsvandt, og burene blev tomme, da Christians far flyttede.

Et andet af hans projekter havde været forsøget på selv at producere vin. Værelset i hjørnet af huset havde i en periode været indrettet som hjemmebrænderi. Det lignede næsten et laboratorium med kæmpe glas-kolber og en kæmpe forgrening af sammenhængende glastrør med væske, der bevægede sig langsomt og i dråbeform. Christian syntes, det mindede om børne-tv-udsendelsen Fragglerne, hvor små mænd med hjelme og kraner byggede miniature konstruktioner af gennem-sigtigt materiale, som Fragglerne indimellem spiste.

I hjemmebrænderiets rør løb en såkaldt tre-ugers vin. Christian undrede sig over navnet og tænkte ved sig selv, at den nok næppe ville holde i tre uger.

Musebegravelse i frugtplantagen

Det er nærmest en jungle. Christian og Rolf baner sig vej gennem de høje, grønne nælder, som omgiver de gamle krogede frugttræer. Beplantningen omkring dem er højere, end de selv er. De smyger sig ad den lille sti, som de tidligere har fældet, mens de passer på ikke at brænde sig.

En sommerdag faldt Rolf engang i møddingen og brændte sig over det hele på de nælder, der voksede dér. Han kæmpede længe for ikke at klø i sin røde, hævede hud.

Christian skal ikke nyde noget af at blive forbrændt og bevæger sig meget forsigtigt.

De leger tit i frugtplantagen, som er placeret bag laden allerbagerst på grunden, lige op mod marken. I dag er ingen undtagelse. Det er dog ingen leg. De er dybt seriøse, højtidelige og fokuserede på deres mission.

De passerer den andedam, som de tidligere på sommeren har gravet.

Det tog meget tid og mange kræfter. De gravede og gravede i flere dage, men resultatet var langt fra det, de havde forventet, det ville blive.

Christians forventninger til andedammen var i hvert fald meget anderledes i forhold til, hvordan det tomme hul i jorden nu tog sig ud. De havde haft en naiv tro på, at de kunne grave ned til grundvandet, som så ville fylde dammen. Da det ikke fungerede, tog de haveslangen og begyndte at fylde hullet, men vandet sank bare ned i jorden og forsvandt.

Da det heller ikke virkede, kom de frem til at hullet måtte fores, for at holde vandet fra at sive ned. Det tog dem lang tid at få en grøn presenning bakset på plads i bunden af dammen. De fyldte igen op med vandslangen og hentede den and, som var årsagen til, at de foretog denne kæmpe opgradering af hønsegården. Næste dag var vandet alligevel undsluppet presenningen. Nu var hullet tomt og udgjorde nærmest et krater, dér bag hønsegårdens indhegning.

De når ind i midten af plantagen, hvor de har udset sig et fint sted ved siden af et gammelt kroget æbletræ. De lægger tingene fra sig. En spade, en plastikkasse og to døde mus, som Rolf har fundet. Rolf finder tit døde mus som Christian og han begraver. Denne gang er musebegravelsen i en opgraderet udgave, da de har fundet to beholdere i hård plast.

De har nærmest form som en skotøjsæske af meget tyk plastik, men da over- og underdelen er præcis samme størrelse, skal de ligge helt nøjagtigt ovenpå hinanden for at omslutte musene og udgøre en kiste.

De begynder at grave et firkantet hul, som passer til kistens mål.

Christian glæder sig stilfærdigt over, at det denne gang er et mindre hul, der skal graves, end da andedammen skulle graves.

Musene bliver placeret sirligt i kisten, og der bliver lagt små blomsterhoveder ned i kisten omkring dem. Christian forestiller sig, hvordan de i en fjern fremtid vil blive fundet. Nogen vil støde på kisten, åbne den og se de to små skeletter, som vil være det eneste tilbageværende bevis på musenes liv.

Christian og Rolf knæler ved siden af hullet, mens de sænker kisten ned.

Normalt har de ingen kiste, når de begraver mus, så netop denne begravelse er særligt højtidelig.

De sidder skulder ved skulder, mens de beder fadervor for de små mus. Der bliver rettet på låget, så det balancerer oven på bunden, og de tager en håndfuld jord hver, som de dumper ned på kisten. Det er Christian, som står for de kirkelige ritualer omkring begravelserne, fordi hans mor arbejder i kirken. Efter fadervor synger Christian for på en salme. Han kan kun huske første vers.

Rejsen på tværs af landet

Efter nogle år blev Christians far også skilt fra den kvinde, som han var flyttet sammen med, da han rejste fra Christian og sin første familie. Han forblev bosat i Jylland og Christian skulle fortsat tværs over landet, når han skulle besøge sin far.

Da Christian og hans søstre blev store nok, blev de sendt af sted og skulle klare rejsen på egen hånd. Det var en lang tur, og Christians storesøster påtog sig ansvaret for sine mindre søskende undervejs. Under tiden rejste Trekloveret ad forskellige ruter for at se deres far. I starten foregik det med bus, færge og bus, frem til hvor han tog imod dem og kørte dem i bil resten af vejen.

De tre små maver knugede sig sammen, når Christians mor afleverede dem ved bussen i Maribo. Afskeden var hård og modvillig, men Trekloveret fandt trøst i hinanden og forsøgte at holde modet højt, forud for deres faretruende færd. Her var det ikke lysten, der drev værket, men derimod en følelse af pligt. Christians far havde ret til at se sine børn og de skulle selvfølgelig også se deres far. Så sådan måtte det være.

Bussen satte i gang fra banegårdspladsen. Christian lagde altid mærke til kunstmuseet, inden bussen fortsatte ud af byen mod færgeovergangen Spodsbjerg-Tårs. Det hed altid bare Spodsbjerg-Tårs, uanset hvilken vej Trekloveret sejlede. De var for små til at tænke over hvad der lå på hvilken side af vandet. Over tiden blev geografien i deres mentale danmarkskort udvidet i takt med de forskellige ruter de rejste frem og tilbage. I starten blev øerne placeret – Langeland, Siø, Tåsinge, Fyn – og sidenhen blev stationsbyerne placeret som perler på en snor, da Trekloveret blev store nok til at tage toget hele vejen i stedet for bussen.

Når bussen var kørt ombord på færgen, skulle man forlade den under overfarten. På vogndækket herskede den karakteristiske færgelugt. En blanding af saltvand og maling – lugten var den samme hver gang. Trekloveret fulgte trop med de andre passagerer og hev sig op ad de lange trapper fra vogndækket til passagerdækket, hvor cafeteriet og udendørsområdet var.

Hvor Trekloveret opholdt sig under overfarten, varierede i takt med humør, vind og vejr. Nogle gange var det cafeteriet, der trak – enten for at spise den medsendte madpakke eller for at bruge de madpenge, de havde fået med. De havde pomfritter med remoulade på færgen. Det var en god remoulade, men mængden var voldsom. Den var altid pøset ud i hjørnet af bakken, oveni pomfritterne og Trekloveret måtte redde adskillige druknede pomfritter, før de ved fælles hjælp nåede til bunds i bakken. Pomfritterne var altid brandvarme, så Christian havde udviklet et afkølingssystem. En serviet blev foldet ud og lagt på bordet, pomfritter blev lagt op på servietten, én ad gangen, side om side med en centimeter mellem hver. Da der var lagt syv til ti stykker op, var den første blevet afkølet nok til at blive spist, uden at man brændte sig. En gang, hvor Christians far havde hentet Trekloveret og derfor var med ombord på færgen, blev pomfritssystemet som vanligt afviklet. Det vandt ikke indpas hos Christians far, som opfattede det som at lege med maden, fremfor den pomfritnedkølingsprocedure, Christian anså det for at være.

Andre gange, når vejret var til det, blev tiden under overfarten tilbragt udendørs på dækket. Her var en legeplads med et gammeldags DSB-damplokomotiv. Det var bygget af hårde, sortmalede træplader, med en rød-, sort- og hvidstribet skorsten.

Der var sjældent andre børn med færgen, så Trekloveret legede altid selv. Inden de gik fra bussen, huskede de altid hinanden på at bruge deres dæksnavne, mens de var ombord. Når de var på færgen, blev Christian kaldt Thomas, og den ene af søstrene blev kaldt Stine.

Det var vigtigt med dæksnavnene. Det var en måde, hvorpå de sikrede sig selv og hinanden. En måde de følte de kunne bevare kontrollen.

Trekløveret havde en frygt for at blive kidnappet, når de rejste på tværs af landet. En frygt for, at én af dem skulle forsvinde fra flokken og aldrig komme tilbage. De fik derfor idéen med dæknavnene for, at andre folk omkring dem på sindrig vis skulle kunne afsløre kidnapperen, når han ikke kendte barnets rigtige navn, men kun havde hørt dæknævnet. Christian havde en tanke om, at kidnapperen var en mand, der kørte lastbil eller varebil, han gik i træsko – også når han var hjemmefra. Han var usoigneret og havde en tyk mave midt på kroppen, som hang ud over buksekanten. En type, som i grunden ikke adskilte sig synderligt fra mange af de lastbilchauffører der også var ombord på færgen. Kidnapperen viste sig aldrig på de mange ture på tværs af landet, men det indre billede af ham stod meget klart.

Ofte, når Trekløveret var på vandet, gik de hen til rælingen og kiggede ned. Der var langt ned, og Christian tænkte altid på, hvad han skulle gøre, hvis han faldt – eller hoppede – overbord. Ville han synke til bunds, eller ville der være en måde at redde sig selv op? Der var langt op til passagerdækket og ingenting at klatre op ad. Siden af færgen var helt glat, på nær et lille "trinbræt" tæt på vandoverfladen. Han tænkte på, om han ville kunne svømme i land, hvis han faldt overbord, eller hvis skibet sank. Hver gang han skulle sejle, passerede de samme tanker igennem hans hoved – skibet synker, hvad er flugtplanerne? Hvor er redningsvestene og redningsbådene? Er der nok til alle? Overlever vi turen? Frygt og usikkerhed var en fast del af at besøge Christians far - både undervejs på rejsen, men også når destinationen var nået.

Efterhånden som Trekløveret blev ældre, var der forskellige hændelser, der ændrede turens gang tværs over landet. Der blev skabt en naturlig variation over årene, på baggrund af forskellige parametres forandring. Nogle af forholdene var familiemæssige – Christians far flyttede, men på et tidspunkt mistede han også sit kørekort og kunne dermed ikke længere hverken hente dem i Odense eller fragte dem rundt i bil, når de var

sammen. Trekloveret var derfor nødt til at transportere sig med offentlig transport helt frem til deres far.

Efter nogle år blev Trekloveret store nok til at tage toget. De steg ombord på regionaltoget fra Falster med skift til de nye IC3-tog i Ringsted. Der var altid ventetid i Ringsted og ofte mange mennesker med IC3-toget, særligt i de store skoleferier. Det indre landkort blev endnu engang udbygget og stationsbyerne blev placeret – Ringsted, Sorø, Slagelse og mange flere, som efterhånden indprentede sig. Færgeoverfarten Spodsbjerg-Tårs blev skiftet ud med Halskov-Knudshoved og bæltet, der nu skulle krydses, blev til Storebælt.

Der var en usikkerhed forbundet med at køre i tog. Christian havde oplevet, at han ikke på egen hånd havde kræfter nok til at dreje dørhåndtaget i regionaltoget, og han havde derfor en frygt for ikke at kunne komme af toget, når man skulle. Det var noget andet med bussen, der havde man mulighed for at få kontakt med chaufføren, hvis man havde problemer.

Før Christians far fik frataget sit kørekort, var han enkelte gange sammen med Trekloveret ombord på Storebæltsfærgen. Det var en anden slags færgetur, end når Trekloveret sejlede i deres egen sø. Interesserne var modstridende, og de følte sig underlagt en autoritet, som de ikke altid kunne forlige sig med, men som de alligevel indordnede sig under. Christians far var jo den voksne.

Når Christians far var med på færgen, var én af de værste ting for Christian altid, når færgen nærmede sig land. Hans far ville altid se indsejlingen oppe fra passagerdækket, indtil færgen var lagt til. Det skabte panik og usikkerhed i Christian, som selvfølgelig var bange for, at de ikke ville nå at komme af færgen i tide.

Men Christians far insisterede – på trods af, at Trekloveret forsøgte at få ham med ned til vogndækket i færgens dyb.

Nød Christians far udsigten ved indsejlingen? Eller var det frygt, der gjorde, at han ikke vendte tilbage til vogndækket, før han var sikker på, at færgen var nået hele vejen – uden at gå ned. Christian havde selv haft frygtsomme tanker om at sidde i et køretøj på vogndækket, hvor noget var gået galt med boyporten, og vandet var begyndt at fosse ind og oversvømme bilerne. Ville man kunne undslippe det i live? Havde Christian og hans far i virkeligheden noget af den samme frygt i sig?

Kropslogikken

Christian brugte meget tid på at observere sin omverden. Afkode den. Ud fra sine observationer dannede han små logiske slutninger for, hvordan ting hang sammen. Specielt i forhold til kroppen havde han sin egen særlige logik for tingenes sammenhæng og indrettede sig derefter.

I forhold til hans egen krop kom det særligt til udtryk i forholdet til negle og hår.

Christian hadede at blive klippet. Det føltes altid, som om en del af ham gik tabt i takt med, at klippingen skred frem. I den tidlige barndom var det hans mor, der klippede både ham og hans to søstre. Det foregik med et barberblad i hånden, som Christians mor førte ned langs de vandkæmmede totter af hår, som hun fastholdt. Det nev og trak i håret, og det frembragte en lyd og en tone der mindede om en blanding af at spille på kanten af et krystalglas med sin finger og lyden af noget, der blev revet over.

Christian havde hørt historien om Samson, hvor styrken sad i håret. Det var ikke, fordi han mente, det var tilfældet for ham selv, men ikke desto mindre, så var det smerteligt at skulle klippes. Han mistede ikke kræfter af at blive klippet – der var nu heller ikke så meget at miste på den konto – det var mere en følelse af ikke at kunne finde sig til rette i det nye – den nye frisure og den identitet, det kortere hår medførte.

Christians hår voksede heldigvis hurtigt, så tabet var ikke blivende. Men følelsen var den samme hver gang, når håret igen nåede en længde, hvor det skulle afkortes.

Da Christian blev stor nok, begyndte han selv at klippe sine negle. Han tænkte, at naturen i grunden var ganske smart indrettet, da den havde sørget for at markere, hvor neglen skulle klippes. Det var lige som når man skulle klippe noget ud fra opgavebøger – man skulle bare klippe efter den stiplede linje.

Han fulgte neglens hvide runding, finger efter finger, til alle neglene var fint korte. Han planlagde altid negleklipningen, så den foregik en dag eller to forud for, at han skulle noget, hvor han vidste, han skulle bruge sine fingre. Så var det værste af generne fra negleklipningen aftaget, og fingrene var kommet til sig selv igen.

Eftersom Christian var vokset op alene med sin mor og søstre, havde han ikke oplevet, hvordan mænd plejer sig selv, eller hvilken pleje der var krævet. Han havde en idé om, at mænd var forholdsvis vedligeholdelsesfri, og havde ikke nogen klar opfattelse af, hvordan det forholdt sig med eksempelvis barbering.

Han troede, at der grundlæggende fandtes tre slags mænd. Dem med fuldskæg, dem med overskæg og dem uden skæg.

Christians farfar havde ikke noget skæg. Når Christian var ovre at besøge farmor og farfar, var farfar oftest at finde bag skrivebordet i sit kontor. Han havde en gammeldags grå barbermaskine med tre små rundsavet forrest. Om morgenen sad han altid ved skrivebordet og kørte maskinen over sit ansigt. Hvis man var i nærheden, kunne man være heldig at blive kaldt hen til ham, blive løftet op på hans skød og få en tur med barbermaskinen – og det gjaldt både Christian og hans søstre. Klingerne blev vendt væk fra den glatte barnehud, og den grå plastik gled hen over ansigtet, mens det rungede i kraniet og kildede i huden. Christian håbede, at han selv var én af de mænd med overskæg. Det synes han afgjort var flottest.

Hos Christians far

Christians far havde fuldskæg. Det havde han haft, så længe Christian kunne huske. Det var hverken langt eller korttrimmet, men Christian så aldrig, at det krævede pleje eller en studsning – det var ligesom bare, som det var. Christians far havde gyldenbrunt hår, tyndt og glat, altid lidt tjavset i en udefinérbar frisure. Han var ikke så høj, af en mand at være, og i mange år var han spinkel af bygning – indtil hans mave ville frem i verden og indtog en fremtrædende position midt på kroppen.

Christians far drak.

Han havde gjort det, siden før han blev Christians far. Det var uvist, om Christians mor vidste det, da de fandt sammen, eller om han dengang havde formået at skjule omfanget af det.

Han gjorde sit bedste for at dække over det, men både Christians mor og Trekloveret var udmærket klar over det. Christian tænkte, at det måtte være synligt for enhver der så hans far. Den rødmossede hud, det let usoinerede udseende – men måske var det tydeligst gennem deres øjne? Det var, som om disse ting blev forstørret, når de så på ham. De var flove, synes ofte, han var pinlig, når han forsøgte sig med sine kække jokes og ordspil. Han var hurtig med ord og dygtig til sprog.

Han var et følsomt og usikkert gemyt, der tvivlede på sig selv og følte et kæmpe mindreværd. Alkoholen dulmede hans usikkerhed og hans frygt-somme bekymringer – for en stund – men det skabte samtidig en afstand til Trekloveret og gjorde kløften mellem dem umulig at krydse. De var på den ene side – sammen – og han var alene på den anden side.

Forbindelsen var brudt.

Trekloveret brugte meget tid på egen hånd, når de besøgte deres far. Han forskansede sig for det meste i sit kontor, mens de enten lavede puslespil, legede eller så film. Sporadisk dukkede han op i stuen og tjekkede op på, om alt var vel hos dem. Indimellem spurgte han, om de havde lyst til at lave noget, eller om de ville med et sted hen. De var flove over at skulle ses med ham, og de var bange for, at han ville køre afsted med dem i bilen, når han havde drukket.

Han følte sig magtesløs og vidste ikke, hvad han skulle stille op med dem, og fortrak igen til kontoret.

De syntes, han blev gradvist mere snøvlet, desperat og fuld for hver gang, han dukkede op. De blev stadig mere tavse, forstenede og passive – og han vidste endnu mindre, hvad man skulle stille op med dem.

Trekløveret sneg sig nedenunder og ind på kontoret, når de hørte, han gik på toilettet. De måtte have beviser og bekræftelse af, at deres fortolkning af oplevelsen nu også var rigtig.

Kontoret var tilroget. Den brune Caminante lå osende i askebægret, den var ikke alene, flere andre havde allerede lidt den samme skæbne.

Træloftet var lavt og i brunligt træ. De u-pudsede ruder var adskilt af grønne sprosser. Kontoret var dunkelt og fyldt med organiseret rod.

Skrivebordet var placeret midt i rummet, med den ene side op mod vinduesvæggen. Det var tynget af stakke af papir, mens bunker af noder camouflerede det opretstående klaver.

De listede ind sammen. Den var god nok. Der var den – koppen – en ring af rødvin i bunden og et par røde dråber, der var tørret på deres vej ned over det blå- og hvidstribede porcelæn. Stuvet en smule af vejen stod papvinen og et par tomme elefantølflasker under skrivebordet.

Der skete ingen konfrontation, bare en stiltiende konstatering af, at tingene var, som de plejede at være.

Det var et lille hus Christians far boede i. Det eneste værelse i huset var kontoret. Det lå nedenunder ved siden af køkkenet. Fra køkkenet var en trappe, som førte op til en åben loftlem og tagetagen, der var ét stort rum i hele husets længde. Det var indrettet som stue, men pga. af manglen af værelser fungerede den bagerste ende som soveværelse med sovepladser til hele flokken. Soveområdet var en samling madrasser direkte på gulvet. Et par springmadrasser lå der fast og når Trekløveret var der, kom der ekstra skumgummimadrasser til.

Christian og hans yngre søster var i sin tid født ved hjemmefødsel og i en del år sov Christian angiveligt på netop den skumgummimadras, som hans mor havde født ham på – indtil Christians far skilte sig af med den

og købte et par nye, grå-spraglede skumgummimadrasser.

Christian passede altid på med at ryste sin dyne, for hvis man rystede den for ihærdigt, kunne Christians far blive sur og skælde ud over at det støvede for meget.

Christian kunne ikke lide når hans far skældte ud. Christian følte altid at han frøs til is, fik en knugen i maven og vidste ikke hvad han skulle stille op. Han svarede aldrig igen, men blev bare lille, passiv og tavs. I sådanne situationer pressede ønsket om at være usynlig sig særligt på.

Trekløveret fandt trøst i hinanden. De talte sammen, græd sammen og stod sammen som en ubrydelig enhed. På de sværeste dage søgte de tilflugt sammen på badeværelset alle tre.

Badeværelset var fra en anden tid. Klinkerne var melerede i brunlige og grønne nuancer. Håndvasken og toiletkummen var af mørkebrunt porcelæn med hvide kalk aflejringer. Toiletbrættet havde en fesen grøn farve, som gik igen i plastikrammen på det runde vippe-spejl over håndvasken.

Håndklæderne hos Christians far lugtede altid jordslået – en lugt som især trådte frem når man tørrede sig efter et bad. Christian forsøgte altid at tørre sig hurtigt, så lugten ikke skulle fænge og sætte sig i hans hud. Han tænkte at de, udover den jordslåede lugt, også havde en lugt af at de ikke var nået at tørre helt, inden de var lagt sammen.

Bag den låste dør – under dække af at være i gang med tandbørstningen – sprang hjemveen og savnet til deres mor frem som tårer i Trekløverets øjne.

Når de kom hjem til mor igen, var deres tasker og tøj fulde af røgen fra de sure Caminanter.

Røgen havde givet hovedpine og ubehag i deres kroppe. Al deres tøj blev vasket, også det der ikke var blevet gået med og taskerne blev hængt ud til luftning. De hang altid uden for i ugevis, før de igen blev af med lugten.

Jul i Sønderjylland

Christians far og mor indgik en aftale om, at når Trekløveret var hos den ene i julen, så var de hos den anden over nytår. I en lang årrække blev det

således, at de fejrede jul hos deres far og nytår hos deres mor.

Togturen var en prøvelse. Der var altid ventetid, når der i Ringsted skulle skiftes tog fra regionaltog til Intercity mod Fyn og Jylland. IC3 toget var altid fyldt med passagerer, der skulle nå frem til familiejul i Jylland.

Det var stressende at skulle kæmpe sig vej ind i toget og en prøvelse at holde styr på pakkenelliker og hinanden. Det hændte at de var nødt til at stå op ved indgangen eller sidde spredt rundt i kupéerne på grund af de mange medpassagerer.

Der var altid en del juleforberedelser, der skulle klares, når de indfandt sig hos deres far.

Der skulle gøres rent inden jul – det var tiltrængt, men det indgød en følelse af uretfærdighed i dem, over at skulle være med til at rengøre gammelt skidt, som deres far selv havde genereret forud for deres besøg. Det burde han selv have taget hånd om, inden de kom.

Trekløveret hjalp til og gjorde rent, det var ubærligt at være der ellers.

I samlet flok gik de alle ud i frugtplantagen bag huset, hvor de havde fået lov til at plukke æbler. Luften var kold og klar. Der var rim i det lange græs mellem træerne. Der hang stadig æbler på træerne, selvom det var midt i december. Christian udså sig de bedste, han kunne finde, plukkede dem og lagde dem forsigtigt i posen. Tilbage i huset blev de lagt i kurve med nødder, dadler og figner, selvom ingen i Trekløveret kunne lide andet end æblerne.

Der blev fundet et fint lille juletræ, som Trekløveret i fællesskab pyntede med gamle, fine kræmmerhus, hjemmeflettede stjerner, hjerter, glaskugler og engle af forskellig slags. Til sidst blev sølv-lametta fordelt jævnt over træet og levende lys blev sat på grenene.

Christians far havde gamle kravlenisser fra sin barndom, som blev placeret rundt om i stuen. Trekløveret fik dem til at lave halsbrækkende ud-spring fra bogreoler og hylder. De gjorde deres bedste for at finde steder til nisserne, hvor de ville blive overset, når deres far skulle pakke dem ned sammen med resten af julepynten. Nogle gange lykkedes det dem at sikre en nisses overlevelse, så den sad samme sted næste gang,

de besøgte ham. Var man heldig, kunne den sidde der helt til næste jul.

Christians far var god til at lave mad. Særligt mad med kød og sovs. Her var julemaden ingen undtagelse. Der blev disket op med både and og flæsketeg. Rødkål og sovs. Hvide og brunede kartofler, samt franske kartofler, som var meget egnede til at skovle små mundfulde af brun sovs op med. Hovedretten blev skarpt efterfulgt af risalamande. Trekloveret var kræsne og selektive, når det kom til mad – én kunne ikke lide rødkål, en anden kunne ikke lide risalamande, og ingen af dem kunne lide de brunede kartofler.

Christians far havde ikke opvaskemaskine – det havde Christians mor heller ikke, så Trekloveret var vant til at hjælpe med opvasken. Vandet var altid kogende varmt, når de vaskede op hos deres far.

Efter julemiddagen blev den fedtede bradepande fra stegene altid sat i blød. Bradepanden blev sat på badeværelset og belejrede brusekabinen i flere dage, da ingen havde mod på at komme hverken den eller kabinen til undsætning. Fedtet samlede sig i små perler og blev sidenhen til storknede aflejringer, efterhånden som vandet kølede af.

Hvis man ville have et bad, var der to muligheder – enten forsøgte man sig med at balancere bradepanden og det fedtede vand, ved for en stund at flytte den ud, mens man badede. Eller også kunne man gå i krig med at rengøre den, men så var man også nødt til at rengøre badet – at stå og mærke fedtet på brusekabinens gulv mod sine bare fødder var en klam oplevelse, som man helst ville være foruden.

Christian og hans søstre hadede bradepanden i badet, de syntes ikke at den hørte hjemme der.

Efter maden og opvasken blev der danset om juletræet. Der blev altid sunget længe, inden gaveoplukningen blev påbegyndt. Christian holdt meget af at synge.

Bestemte salmer gik igen fra år til år, indimellem kom enkelte nye til. Christians far havde forstand på salmer og kirkemusik, så han var meget specifik i forhold til, hvilket tempo sangene skulle synges i. En af de faste gengangere blev således ret dansabel i et friskt tempo, og

gangen om træet foregik med svingende arme og lette bøj i knæene, hver gang der blev sunget Eja, Eja!

"Eja, Eja! Nu er sket til jordens held, hvad os meldte Gabriel, Guds engel fin: Født er Herren af en mø og vi ej fødes til at dø. Gud med os, Immanuel, Immanuel."

Hele flokken kunne denne sang udenad og skrålede med. Det blev hurtigt en af Christians yndlingsjulesalmer – og en salme, der sidenhen skulle blive et varmt og positivt minde om hans far.

Bål i hulen

Christian strøg tændstikken. Luften omkring ham var kold, og stillestående. Han holdt tændstikken ned mod brændekævlén, men ilden fængede ikke i den kløvede kævle. Han strøg en tændstik mere. Han elskede lugten af tændstikker, der blev strøget. Denne lugt var næsten på niveau med lugten af benzin, lugten af regnvåd varm sommerasfalt eller lugten af kaffepulver, når man sneg sig til at snuse ned i kaffebeholderen i køkkenet. Han forstod ikke de voksne og deres forhold til kaffe, når den var brygget – han synes at den mørke væske på ingen måde levede op til den følelse, kaffepulveret gav ham, når han inhalerede den direkte fra kaffedåsen. Han strøg en tændstik mere. Også den gik ud. Han indtog duften af den.

Jorden var kold og lidt fugtig, men han sad nogenlunde i læ i hulen. Han havde smøget sig ind ad den lille indgang i buskene. Det var vinter og der var ikke meget beplantning, der afskærmede hulen, men Christian følte sig gemt. Han var væk fra omverdenen. Hulen lå lige op ad skellet og hækken dannede bagvæggen af hulen. Man kunne smyge sig ind og ud af begge ender – enten ind mod grunden, hvor Christian nu boede med sin mor og sine søstre, eller ind mod Rolfs fars grund.

Christian havde været på rov i det gamle faldefærdige brændeskur, som stod på Rolfs fars grund i nærheden af skellet. Her havde han listet sig ind og snuppet en favnfuld brænde, så han kunne tænde bål i hulen. Han var hverken en stor eller særlig stærk dreng, så for ham bestod en favnfuld af blot tre stykker brænde. Han havde en forventning om, at det ville være nok til at skabe varme i hulen.

Brændestykkerne havde forskellige former alt efter hvordan de var kløvet. Nogle af brændestykkerne fra skuret var trapezformede, hvor bunden var lidt smallere end toppen.

Når Rolf og Christian legede på halmloftet og havde indrettet en bolig blandt ballerne, hvor halmballer blev anvendt til både at skabe boligens vægge og møbler, lod de tit, som om sådanne trapezformede stykker træ var en steg. En flæskesteg, hvor barken udgjorde kammen af sprøde svær. Særligt når der var en kam af svær, blev stegen ekstra appetitvækkende. Christian elskede flæskesteg.

Christian strøg en tændstik mere...

Han havde ikke den store erfaring med ild eller med at tænde et bål. Han havde aldrig haft mulighed for selv at prøve at antænde et. Det var altid Christians mor der stod for den slags. Der var nogen, der havde sagt, at hun var et jern – Christian syntes, det var lidt mærkeligt, at hans mor skulle være et jern... men sej, det var hun.

Hun var praktisk anlagt og vant til at klare ting på egen hånd. Hun var lidt af en drengepige – hvis en mor altså kan være det. Christian var lidt en tøsedreng – eller måske nærmere en pigedreng – han kunne ikke lide den følelse han fik, når andre kaldte ham en tøsedreng. Han havde sine egne barbie dukker, samlede en overgang på brevpapir og legede næsten kun med pigerne fra klassen.

Christian holdt af at bygge huler. Indimellem byggede han og hans lillesøster huler i stuen sammen.

Møbler blev flyttet rundt, vendt på hovedet og dækket til med tæpper, som omsluttede hulerne med mørke og støv. Christian elskede at gemme sig – forsvinde væk fra omverdenen og andre mennesker – eller det var ikke, fordi han ligefrem elskede at gemme sig. Han havde det bare bedst, når fokus ikke var på ham. Allerhelst ønskede han at være usynlig. Han gjorde sit bedste for ikke at vække opsigt og få opmærksomhed. Han var tit bange og havde nogle gange svært ved at håndtere opmærksomheden, hvis den ufrivilligt rettede sig mod ham.

Christian følte sig tit forkert og anderledes, og det gjorde ham bange og

påpasselig. Han brugte meget energi på at observere og afveje situationer, som han fandt faretruende. Han havde det bedst, når han var på afstand af andre mennesker og ikke skulle tage sig i agt for dem. Christian trivedes, når han "forsvandt" ud for sig selv – som når han gik tur alene i skoven, eller som nu, hvor han sad i hulen og kæmpede med at få tændstikkerne til at antænde bålet.

Christian kiggede på bunken af sorte, sammenkrympede, brændte tændstikker og det lille, ubetydelige brændemærke, de havde aftegnet i kævlen. Tanken strejfede ham – at hvis Rolf havde været med i hulen, var der helt sikkert kommet gang i bålet...

Michael og mosen

Christian kunne kun i svage glimt huske, at hans far havde boet sammen med hans mor og Trekloveret. Måske var erindringerne nogle, som havde indfundet sig via gamle fotografier. Falmede firser-fotografier, som overbevisende havde indtaget pladsen som mindet om en far, der boede med sin familie.

Christian havde ikke haft noget håb om, at hans forældre igen skulle finde sammen. Så længe han kunne huske, havde han faktisk været glad og lettet over, at han kun boede med sin mor og søstre.

Da han blev lidt ældre, kunne han forstå på sin mor, at hun og Christians far var en form for sjælemager. Det skar i hjertet på Christian, når han tænkte på de ting, der var gået tabt for sjælemagerne – forhåbningerne, de som unge måtte have haft om deres liv sammen, som var afløst af et kuldsejlet forhold, skilsmissem og børn, der skulle sendes frem og tilbage på tværs af landet.

Tænk at finde sin sjælemage! Tænk i det hele taget, hvor utroligt det er, når to mennesker finder hinanden og begge to på samme tid føler, at de er rigtige for hinanden.

Christian følte sig altid forkert. Op gennem sin skoletid oplevede han kun ulykkelige forelskelser. Han blev sjældent tiltrukket af jævnaldrende, måske fordi de jævnaldrende, han tilbragte tid sammen med, for det meste var piger.

Han vidste tidligt at han på kærlighedsfronten ikke var, som de fleste andre. De kærlighedsforhold, han så omkring sig, bestod altid af en dreng og en pige eller en mand og en kvinde.

Christian ønskede sig at være kæreste med en dreng. Men han syntes det var svært med relationer til andre drenge – for hvad lavede drenge sammen, når de var venner, og hvordan skulle man bære sig ad med at blive kæreste med en dreng, når man havde så svært ved at etablere relationer til dem?

Christian havde i løbet af sin barndom blot to nære venskaber med drenge – Rolf og Michael.

Han havde aldrig mødt sin mormor og morfar, da de begge døde, mens hans mor stadig var barn.

Nogle af hendes nære venner fra landsbyen var derfor trådt til og havde fået titlen og funktionen af at være reserve-bedsteforældre for Treklov-eret. De havde også "rigtige" børnebørn, som Christian og hans søstre legede med, når de besøgte deres bedsteforældre i landsbyen. Den ene af børnebørnene var Michael.

Michael var ældre end Christian – måske tre eller fire år ældre. Han var mørkhåret og modig. På trods af, at Christian kun mødte Michael en håndfuld gange, tænkte han nogle gange på Michael som en slags beskyttende storebror, som han følte sig tryk ved – selv når de legede ved den faretruende, bundløse mose.

Det var altid kun, når Michael var hos sine bedsteforældre, at Christian kom ned til mosen. Han gik aldrig derned alene. Mosen lå bagerst på den store præstegårdsgrund, så man skulle forbi den gulkalkede præstegård med de lyseblå vinduesrammer, som lå højt, forrest på grunden i skyggen af det største kastanjetræ, han nogensinde havde set. Mosen var lavtliggende og omsluttet af høje træer.

Han forestillede sig, at det måtte være som at forville sig ind i en tæt jungle, hvor de eksotiske planter var udskiftet med danske træer og buske. Det var så tilvokset, at der kun sjældent var solstråler, der fandt vej helt derind. Lyden af vilde jungledyr var skiftet ud med fuglefløjt, summen af

myg og gøgens gennemtrængende kukken fra de høje træer.

Jorden var blød og mørk, næsten sort. Jo tættere man kom på mosen, jo mere sank man ned i den fugtige og sumpede jord. De grønne gummi-støvler skiftede farve længere og længere op ad skaftet, efterhånden som man nærmede sig mosen. Stod man stille for længe, blev ens næste skridt mærkbart tungere og støvlen sværere at trække med sig.

Christian var altid forsigtig når han skulle helt ned til mosens vandkant. Han havde hørt om bundløse søer og havde en mistanke om, at denne mose også var bundløs. Michael derimod var ikke bange. Han trådte nogle gange op til en meter ud i mosen, så vandet var godt op ad støvleskaftet. Han var større og havde flere kræfter end Christian og havde dermed lettere ved, på egen hånd, at trække sine støvler og ben op, når de sank i. De havde medbragt et par fiskenet af den slags, der var spændt på en lang bambuspind, og et par spande til at opbevare mosefangsten i. Michael fortalte om de forskellige dyr, der levede i mosen – det var for det meste haletudser, der blev spottet, men en dag lykkedes det Michael at fange en lille salamander, som Christian brugte lang tid på at iagttage, mens den hvileløst og indespærret svømmede rundt i den hvide plastik-spand.

Nogle år senere, da Christian selv var blevet teenager, fik han den skæbnesvangre besked, at Michael var død. Christian fik fortalt, at Michael natten forinden havde været i byen og var blevet meget fuld. Han var kommet hjem og havde lagt sig til at sove. Han havde drukket så meget, at hans krop ikke kunne tåle det. Michael havde kastet op i søvne og var blevet kvalt.

På trods af, at Christian aldrig havde besøgt Michael, kørte der er en helt klar film for Christians indre. Han så Michael for sig, liggende i sengen på sit værelse. Han var ikke klar over, hvem der havde fundet ham, men forestillede sig, hvor hjerteskerende det måtte være for enten Michaels mor eller søster at komme ind og finde ham livløs i sengen. Tænk, hvis Christian en dag skulle miste en af sine søstre – det ville ikke være til at bære.

Igennem en årrække havde Christian ind imellem tænkt på at begå selvmord, men smerten han følte ved tabet af Michael og tanker om, hvordan hans efterladte måtte savne ham – gjorde det klart for ham, at selvmord ikke var en løsning på hans oplevelse af at være anderledes og forkert.

Christian lå i sin seng og kiggede op mod loftet. Tårerne fyldte hans øjne. Da der ikke var mere plads, løb de lodret ned over tindingerne med kurs mod nakken. Hans lyse hår blev fugtet af tårerne, da det afskar dem vejen.

Shampoo

Du tager mig i armene
Selvom du ikke kan bære mig
Din favn er bred, men din verden lille
Og jeg glider ned ad din krop som shampoo i vand
Hverken luften eller relationen er ren
Og ingen sæbe kan vaske det væk

Magasin

Du stod i Magasin for at købe dig lykkelig
I alle de ting, andre ville have
Du smilede til mig og lod mig vælge en lipgloss
og gav mig både et kvindebillede og en vane
Mor får, hvad hun vil have
Barnet tager resterne
Mens rulletrappen kører op
Snurrer vi ned i tilbuddene
Og piller mærkaterne af
Så får ikke opdager, hvad kærlighed koster

Stammedans

Som et indgroet ritual deler selskabet sig
Uddeler pudsigheder om babyer og biler
Klapper hinanden på ryggen
taler med mad i munden
Synker stilheden med lagkagen
Luften siver langsomt ud af rummet,
men alle har travlt med at holde på kopperne
og formerne
Til hver en lejlighed og tid
er traditionerne bundne
Som en del af os selv
vi kun kan se i andre

Tyveri

I manglen på bedre
Stjæler du minder og milepæle
Med skumfidusformede intentioner
Puster du forventningerne op
Skære kagen ud

Du græder når du husker, at jeg hader jordbær
Overdøver skuffelsen
I et rum fyldt med balloner
Fylder du mere end alle de fremmede
Nu minder du mig om det
Bruger vendinger som tiltaler dig
Til at beskrive, hvad der skulle være mit
Men som altid bliver dit

Et helt nyt hjerte

Kirstine har bestilt tid til at få et nyt hjerte. Egentlig har hun ikke brug for det, men argumenterne for at få et nyt var så indlysende.

Kirstine kan ikke håndtere et særligt højt stressniveau, og det hæmmer hende. Når hendes chef sætter hende på en opgave med høje krav og kort frist, så banker hendes hjerte og hun får svedige håndflader, hendes puls stiger og hendes tunge krøller sig sammen i ganen. Og hvis hun har haft en travl og lang dag på arbejdet, så vil hendes hjerte ikke falde til ro, det danser rundt langs pulsårerne og sørger for, at hun ligger vågen længe efter midnat på en tirsdag med håret klistret svedigt til panden.

Nogle gange kan hun høre hjerterytmen banke højlydt i stilheden.

Og når Kirstine ser en mand, hun synes er dejlig eller smuk, så blusser hendes kinder rødligt op og hendes hjerte dunker som trommestikkerne på en livgarders tromme.

Når Kirstine går til Zumba eller Hot yoga, så øges hendes puls også, og hendes hjerte hamrer så højt, at hun får svært ved at koncentrere sig om underviserens instruktioner og egentlig kun kan fokusere på hastigheden af sit hjerteslag.

Når noget er svært, så kryber hendes hjerte sig, det stikker, hvis hun bør holde sig væk, og giver på alle mulige måder mærkelige signaler, når noget bliver ubehageligt.

Men det skal snart være slut, for på torsdag skal Kirstine have installeret et nyt kunstigt batteridrevet hjerte.

Reklamerne var så overbevisende...

"Køb et nyt hjerte, og du vil aldrig få svedige håndflader til en jobsamtale igen!"

"Et nyt hjerte til en ny forbedret dig"

"Med et nyt hjerte vil ingen kunne se, hvad du tænker..." efterfulgt af en mand med store øjne som kigger efter en kvindelig Parisermås på en retroplakat fra 30'erne.

Hun var egentlig i tvivl. Kirstine lader sig sjældent overtale af plakater og reklamekampagner, som hun lærte at dissekere allerede i sine tidlige

teenageår. Der var blevet holdt infomøder fra HR hvor man gav grønt lys for arbejdsgiverbetalt sygeorlov til hjertetransplantationer, og cheferne havde udstukket strategier og retningslinjer som sagde "vi diskriminerer ikke på baggrund af dit hjerte, kun på dine kompetencer".

Alligevel var hun skeptisk, indtil hendes ældste veninde Johanne fortalte om sit nye hjerte hen over en flok Daiquiries en fredag eftermiddag på den der fantastiske cocktailbar 10 minutter fra arbejde.

"Det er det bedste, jeg nogensinde har gjort for mig selv! Ingen stress, ingen jag. Bare 100% ro fra hele mit system. Det er som at være zen hele tiden. Kommer chefen med en lorteopgave med dårlig deadline?

No problem. Er ungerne besværlige i Føtex i ulvetimen? Jeg kan tage det. Er min mand gnaven, krævende og urimelig? Jeg trækker på skuldrene. Det er som at være født på ny."

Og lige så stille, da Johanne havde åbnet Kirstines øjne, opdagede hun, hvor mange der egentlig havde fået indopereret et nyt hjerte, og hvor salige og rolige de alle sammen så ud, hvor meget tjek og styr på deres liv, de havde. De blev ikke vrede og hævede stemmen, blev kede af det eller frustrerede. De reagerer helt passende og professionelt og roligt, uden slinger eller unødvendige udbrud. De kunne snakke om sagen uden at få alt til at handle om deres følelser og respons. Kirstine, som flere gange havde måtte forlade møder med blanke øjne og en klump i halsen, kunne blive helt misundelig på deres objektive og kølige respons.

Hun opdagede ligeså stille, hvor mange på kontoret, som alle havde fået nyt hjerte. Og hvor meget bedre, cheferne synes om dem. De arbejdede hårdere, men det virkede slet ikke til at gå dem på, på samme måde som det gik Kirstine på, som kunne ligge søvnløs til lyden af bølgebruset fra sine egne hjerteslag. Som gik til yoga og lavede daglig meditation for at berolige sit system.

Så Kirstine blev overbevist og skal have et nyt frisk spejlblankt elektrisk aluminiumshjerte med 4 stk 12 V batterier på torsdag. Et elektrisk hjerte som er vand- og stødsikkert.

Et nyt hjerte til en ny Kirstine.

Efter operationen bliver Kirstine kørt til opvågning og hendes gamle hjerte bliver kørt i modsatte retning i et stort reagensglas, i en let gullig væske med 8 elektrodepaneler fordelt rundt på hjertet. "Et juridisk krav, at vi opbevarer dit oprindelige hjerte, så det kan genindsættes hvis du skifter mening" sagde lægen til konsultationen. "Lidt ligesom at nedfryse sine æg". Hjertet banker i reagensglasset på vej i den anden retning, mens de kører Kirstine til opvågning. Hjertet bliver sendt ind på hjertedepotet, som består af lange rækker af aluminiumshylder i et klinisk belyst lokale hvor alle de organiske hjerter banker på rækker med hver sin rytme som et symfoniorkester ude af takt.

I dagene efter operationen skal Kirstine vænne sig til det nye hjerte, som banker taktfast bag hendes brystben. Duk-duk duk-duk. Hun skal langsomt genoptræne mens hjertet skal lære at øge hjerteslagene, når hun motionerer, når hun går op ad trapper. Første gang Kirstines puls gik op, fik hun stå stort et chok, at det næsten udløste et panikangstanfald. Så fremmed en fornemmelse var det, når hendes mekaniske hjerte hamrede med samme elegance som en legetøjsabe som klapper med to bækkener fra et rustent trommesæt. Klank-klank-klank-klank-klank-klank hamrede hjertet derudaf, som tusind gafler i rustfrit stål, der bliver tabt på et klinkegulv.

Til gengæld var det sært tilfredsstillende, første gang hun kunne lytte til sin chefs sønderlæmmende kritik af hendes opgaveløsning uden at mærke tårerne presse bag øjenlågene, og hun helt roligt kunne svare "Så er vi bare uenige, hvordan vil du så have det?", og første gang hendes nabo holdt larmende fest til kl. 3 på en tirsdag, kunne hun trods irritation sove roligt videre og fik stadig sine 7,5 timers søvn inden næste dag.

Kirstine var egentlig fint tilfreds med sin beslutning om at få et nyt hjerte indtil lille juleaften. Lille juleaftensdag var Kirstine til den årlige opførelse af Nøddeknækken i balletten.

Ved et af de sidste numre, "Par de Deux" som normalt fik hendes hjerte til at vibrere og en varme til at sprede sig i kinderne og spinkle klare stille tårer til at løbe henover kinderne som morgendug henover bøgeblade.

Hun kunne høre, at det var smukt, men varmen i kinderne og kilden i fingrene udeblev. Og hendes hjerte holdt sin helt faste rytme ligeså regelmæssig som et bornholmerur og ligeså uinspirerende som affaldssortering. Hun elskede stadig musikken og dansen, men blev ikke rørt på samme måde. Der gik det op for hende, at hun savnede sit hjerte. Hjemme gik hun på internettet og måtte erfare, at klinikken først åbnede igen i januar. I det hun gravede, fandt hun fællesskab efter fællesskab af andre ligesindede, som også savnede deres gamle hjerter. Mange havde gået år og savnet deres hjerte, men havde ikke turdet gøre noget ved det, fordi de var bange for at blive dømt af deres venner og arbejdsplads. Flere havde ikke mulighed, fordi sygeorlov kun gjaldt transplantationen til det nye hjerte, ikke genindsættelsen af det gamle. Kirstine havde allerede opdaget, at hun var ligeglad.

Så da hjerteklinikken åbnede 2. januar i det nye år, stod Kirstine på dørrinnet kl. 09.01. Hun smækkede døren op til lægen: "Jeg vil have mit eget hjerte tilbage."

"Hvorfor? Har du oplevet ubehag? Er du utilfreds med vores produkt?"

"Det er bare ikke for mig. Jeg vil gerne have, at du sætter mit gamle hjerte tilbage".

"Er du sikker?"

"Jeg har aldrig været så sikker."

Hendes helt eget organiske uperfekte hjemmelavede hjemmegroede gamle hjerte. Dét hjerte hun havde fået knust og samlet sammen igen flere gange end hun kunne tælle og som forstyrrede hendes nattesøvn og sørgede for at hun var pinlig og følelsesladet i offentligheden og ikke kunne sætte grænser uden at bryde ud i gråd. Dét hjerte.

Forstoppelse

Jeg skider irgrønne grise med små lumske tryner og tepotteøjne

Og bazookaer

I raserianfald

Jeg skider fredserklæringer

Og nummererede klyngebomber

I hovedet

På diktatorers marmorpalæ

Og fabriksarbejdere

Som mister deres fingre

Mens de bygger

Dit billige lort

Jeg brækker mig

I lårfede stråler

Af afmagt

Som kan måles

Med en Geigertæller

Jeg samler regnstøv

Af øjenvipperne

På truede bison-arter

Og rydder op

Efter uduelige politikere

Og kriminelle multimillionærer

Og velmenende samfundsvogtere

Samler atomaffald

Med teske

Mens elefanter

Skider baghaven til

Med koboltaffald

Jeg makulerer hensigtserklæringer
Og CSR-strategier,
Live Aid-koncerter,
Influencers og folk med de rigtige holdninger
Som kun agter
Grådig selvpromovering
I se-mig-økonomien

Og Big Pharma
Kan rende mig
I min irriteret tarmsyndrom
Mens jeg skider
Blodige
Menneskerettighedskrænkelser
Og torturbødler
I deres utestede
Multiresistente
Ebolavacciner

Jeg brækker tøjproduktioner
Større end Palæstina
Udover spejdernes lejrbål
Udover biernes ynglesteder
Og fredede strande i Indien
For at sikre
At økonomien
Lever længere
End menneskeheden

Grønne fingre

Jeg har fundet
En af mine hårnullemænd
I sengen
Under sofaen
En sammenkrøllet tot
Af rødlig karamel
Med spidse kanter
Og fnuller i hjørnerne

Ville der mon gro miniudgaver
Af mig
Hvis jeg plantede den
I pottermuld?
I næringsrigt
Blomstermuld
Og vandede den
Hver 3. dag
Fra bunden?

Ville der gro miniudgaver af mig
Som kunne grine
som et ekko
Være dåselatter
Med otte gange
Mit kaglene grin?

Mon den kunne
Skynde på min kæreste
Når han sov for længe
Så jeg kunne frigive min energi
Til andre ting?
Ville den
vokse sig stor og vild
Med lange lianer og knopskydninger?

Ville jeg få små blomster
med lyslilla kronblade
Og forårsduft
I håret
Af mine små plante jeg'er?

Hvis jeg groede
En plante
Med miniudgaver
Af mig selv
Ville jeg altid
Have én
At snakke med
Som for alvor
Kunne forstå
Hvem jeg var

Eller ville mine miniudgaver
Blive rebelske?
Trodsige?
Stædige?
Små yngler
Som modsatte sig
Bare fordi...

Som jeg?
Så kunne jeg skændes
Med miniudgaver
Af mig selv
Og naboerne
Kunne tro
At jeg var blevet tosset

Jeg kunne opleve
At få børn
Uden smerte
Og 9 måneders
Afholdenhed
Og flække
På tværs
Jeg kunne opleve
Små trippende
Legende
Skrigende
Rare
Og Ulidelige
Fødder

Og når jeg en dag
Blev træt
Af dem og af mig
Kunne jeg bare
Glemme
At vande

Alterskrankens 12 trin

Du faster i et forsøg på at hellige dig
faste frasier og forandringer
men ved håndspåläggelsen har du
et åndsforladt åndedræt

og jeg krymper til ekkoet
af dine druknede lunger
når du langsomt langer ud
efter et angstdæmpende alter

og med et blodfyldt bæger
i baghånden brænder du broer
og bisættes endnu en gang
ved et kulsort knæfald

for djævlens alter ego
bliver indviet i det varme vand
og vokser i fuld vigør ved synet af
vandskabningens spejlbillede

og jeg står fadder mens du forsvinder
foran et kors, der korsrer sig
når du i forstillelsens fosterstilling
beder om frihed og frelse

med arrangeret aflad der efterlades
i mit afvisende og afmægtige 'amen'
når dine sene scene-optrædener
kun slutter for at starte forfra

For det er rødvinsårer der aldrig ruster
når du i et himmelsk helvede
tåger teatralisk rundt
på en barmhjertig kirkebæk

og ved dine fuld fem floskler
får du fremstammet
at mine taktløse trodsige trompeter
truer din tryghed

og at dit bævrende bæger
flyder over i min opstandelsens opstand
for du er uovervindelig og kan
ubesværet bestige alterskrankens tolv trin

Far

Hendes spinkle skikkelse står foran spejlet, og han tænker, at hun ser en smule træt ud. I en lidt drillende og lys tone siger han højt "godmorgen", mens han stiller sig på dørtrinet mellem hendes værelse og gangen.

Hun kigger på ham, men møder ikke hans blik. Han forsøger at få øjenkontakt, men hun kigger bare tilbage på sit eget spejlbillede, mens hun med en lav stemme siger "godmorgen". Han tænker, at teenagehumøret måske er kommet lidt tidligt til hende, for på det sidste er hun blevet mere og hurtigere sur end normalt. Hans ældste datter er allerede i gang med sit oprørsprojekt. Hun går i spraglet tøj, er tit inde på sit værelse og lytter oftere til musik end til hvad han siger.

Måske hvis jeg laver lidt sjov med hende, tænker han, idet hun begynder at bevæge sig væk fra spejlet og gør tegn til at ville ud i gangen. Han bliver stående med sin 1,9 meter høje krop i døråbningen og blokerer vejen. Han har hænderne i siden, og hans albuespidser når ud til dørkarmene. Hun stiller sig hen foran ham, og de står nu helt tæt med hendes ansigt vendt mod hans store mave. Hun beder ham om at flytte sig, men han tænker, at lige om lidt så tør hun op og begynder at grine, så han svarer med en meget dyb stemme "ikke før du siger kodeordet". Hun kigger ud igennem hullet mellem hans ene arm og dørkarmen, og med en sløv stemme siger hun "jeg har ikke noget kodeord". Til sin ærgrelse må han konstatere, at teenagesurmuleriet er startet tidligt. Hun spørger, "må jeg ikke godt komme forbi?", og han går et skridt baglæns mens han med en lys og karikeret stemme siger, "øv, hvor er du kedelig". Hun siger stadigvæk ingenting, så idet hun går forbi, dasker han let til hendes arm for at få en reaktion. Til sin skuffelse hører han hende sige "Jeg har lidt travlt" mens hun igen går hen imod badeværelset. Han kigger på sit ur og ser, at hun har ret – de har travlt. Alligevel bliver han stående og kigger ind i gangvæggen og tænker, at den egentlig trænger til at blive malet. Måske en grøn, eller en gul farve – gul er jo solens farve, en glad farve.

Datter

'Det er nødt til at blive dunjakken i dag', tænker hun og åbner døren ud til gangen – den lidt for store og ikke særligt pæne, men dyre dunjakke, er den jakke, hun er nødt til at tage på. Hun går direkte ud på badeværelset med det tøj, som hun har lagt frem dagen før. Der er meget rent på badeværelset, og håndklæderne er sirligt foldet sammen. Spejlet og vandhanen skinner om kap. Hun kan se sit forvrængede spejlbillede på vandhanens overflade – øjnene er kæmpestore, og munden er lille og spids. På det bagerste stykke af vandhanen vender hele ansigtet på hovedet.

'Det er et hoved, der vender på hovedet', tænker hun og smiler for en kort stund. Hun stikker hænderne ind under det iskolde vand, og lidt efter er hendes hænder lige så rene som resten af badeværelset.

Smilet stivner, mens hun tørrer dem i håndklædet. De røde hånddrygge begynder at klø og brænde, ligesom de plejer, og alting er, som det plejer at være, og så alligevel ikke. Mor er cyklet på arbejde, og søs skal først i skole senere på formiddagen. 'Det er bare mig og far', tænker hun – 'bare mig og far'. Hun tager langsomt tøjet på, åbner badeværelsesdøren og går hurtigt tilbage til sit værelse, men lader døren stå åben. Den store bamse sidder i hjørnet af rummet og kigger hen på hende. Den er unaturligt stor, har kulsorte øjne og hvor end hun befinder sig på det lille værelse, føler hun, at den holder øje med hende. Hun fik den i julegave sidste år og kan ikke lide at skulle skille sig af med den. Over hendes seng hænger der en lille trægyngende ned fra loftet, hvorpå der sidder en klovn med klownemaling i sit lille træansigt. Den røde maling skaller lidt og får munden til at se skæv ud. Hun har fået den af sin mormor, og hun nænner ikke at tage den ned. Den holder også øje med hende og gynger faretruende hen over hende hver nat. Hun skeler en sidste gang hen imod bamsen, som for at sikre sig at den ikke pludselig har ændret positur. Så kigger hun på sig selv i spejlet, der hænger ved siden af døren. Hun foretrækker spejlbilleder på vandhaner. Hun tænker, at i stedet for at

have store øjne, har hun en stor mave, og inden i den bruser det igen. Det er en blanding af varme og kulde, som roterer rundt i hele kroppen og ender i maven, der føles umådelig tung.

I samme øjeblik hører hun fodtrin ude i gangen, og der står hendes far med sin ret så store krop og siger, lidt for lystigt, "godmorgen". Han har engang fortalt hende, at han har gået til karate og har det sorte bælte. Hans krop indikerer noget andet, men hun tror på ham. 'Far er klog, og han er også ret stærk' tænker hun, mens hun stille siger "godmorgen". Hun fornemmer, hvordan hovedet fortæller hende, at hun skal blive stående foran spejlet, men kroppen begynder at bevæge sig hen imod døren.

Hun står nu foran sin far og gør sig klar til at skulle kæmpe for at snige sig uden om den leg, som hun ved, begynder lige om lidt. Han står i døråbningen og forlanger noget af hende. 'Hvad vil han have denne gang?', tænker hun. Han vil have kodeordet. "Jeg har ikke noget kodeord", siger hun og spørger, om hun ikke godt må komme forbi, da hun har travlt. Han lader til at komme i tanker om, at de rent faktisk har travlt og træder til side, men ikke uden at kommentere på, at hun ikke ville deltage i legen. På et splitsekund er den kortvarige lettelse væk, og hun forsøger at tænke på skinnende vandhaner.

Rengøringshjælp

Jeg lagde hånden på kogepladen, den nede i højre hjørne, den store af dem. Den var helt kold fordi vinduet havde stået åbent mens jeg havde støvsuget og vasket gulv. Den var kold, som kun jern og sten kan blive det, som om det aldrig bliver varmt eller rart igen. Jeg skruede op for varmen på komfuret - helt op. Min hånd lå stadig lige dér - der går ikke lang tid før sådan én plade bliver varm, rigtig varm. Jeg slog hjernen fra, jeg ville holde den der så længe som muligt, bare lige for at se hvad der mon skete - jeg kiggede på emhætten der hang i øjenhøjde: den var ny, lavet af krom og hed Smeg - der var fem forskellige indstillinger; tre forskellige udsugningsstyrker, lys og en knap jeg ikke helt kunne regne ud hvad skulle bruges til. Den må have været vildt dyr. Varmen blev hurtigt øredøvende og jeg trak min hånd tilbage, i hvert fald det som ikke sad tilbage på pladen. Jeg kiggede ind i min håndflade, der var helt hvid og opkogt - smerten begyndte at indfinde sig, jeg faldt på knæ - det gjorde ondt helt oppe i skulderen, og jeg begyndte at fryse, som hvis man har høj feber. Der begyndte at lugte af branket kød og jeg kunne høre at mine håndrester stadig sydede på det tændte komfur. Efter de sviende smerter startede en dunken i hele min underarm, mit hjerte følte som om det var ved at hoppe ud af min krop og tårerne pressede sig på. Jeg skyndte mig ud i badet og tændte for det kolde vand - jeg trådte ind i brusekabinen iført mine cowboybukser og min store uldsweater, som jeg kunne mærke gradvist blev tungere og tungere, min krop blev tung og iskold undtagen min brændte hånd, som stadig var varm helt ind til knoglerne. Jeg kunne mærke hvordan hårlakken i mit hår blev opløst og begyndte at dryppe ned i mine øjne - jeg ville ønske at jeg kunne begynde at græde så der ligesom kunne komme noget vand indefra og skubbe hårlakken ud af mine øjne - men det var som om de tårer der var på vej for var den eneste chance jeg havde for at vise følelser den dag, så det kunne ikke lade sig gøre. Jeg prøvede ellers at tænke på min gamle hund Bonnie, som vi måtte sælge fordi jeg fik allergi - det var også i samme periode min kanarieugl Futte døde af sult, fordi der havde sat sig et stort stykke foder fast i fugle-

foderdispenseren, min kat Plimmer blev kørt over, hvilket betød at hendes seks killinger blev givet væk og jeg måtte stoppe til ridning - alt sammen på grund af allergi overfor pelsdyr. Der gik heldigvis ikke så længe før lakken var blevet spist af kloakken - det hjalp lidt at blive distraheret af tankerne om alle mine forliste forhold til dyr. Jeg tog mit tøj af med en hånd, jeg var ved at falde flere gange fordi gulvet var fyldt med en alge-lignende masse - det var et gammelt bad. Jeg kiggede ned ad mig selv. Det klare vand på mine fødder blev erstattet af en mørkegul ildlugtende væske - jeg havde ikke drukket vand i flere dage. Jeg skyndte mig at proppe min forbrændte hånd ned under urin strålen - det sved endnu værre nu. Jeg havde ellers engang set et afsnit af V.E.N.N.E.R hvor Chandler og Joey tissede på Monica fordi hun var blevet brændt af en brandmand nede på stranden. Måske er der også forskel på at blive brændt af en brandmand og på at blive brændt af en kogeplade - det virkede i hvert fald ikke. Midt i hele urin- og brandsårsrusen ringede min mobil ude i køkkenet. Jeg gik derud nøgen og gennemblødt - jeg måtte passe på for ikke at glide på linoleumsgulvet ude i gangen.

Det var Karina, der havde ringet og lagt en talebesked: *"Heeeej. Jeg kommer lidt senere hjem, så hvis jeg kan få dig til at pudse vinduerne også, ville det være super fedt. Det er selvfølgelig kun, hvis du hører den her besked... det finder jeg jo nok ud af. Jeg mobilepayer dig bare ekstra, hvis du har gjort det, og hvis ikke..."* - længere var beskeden ikke. Karina måtte have lagt på med kinden eller sådan noget, hun havde enorme kinder - det var som om hun gemte på ting derinde. Det var ikke, fordi hun var tyk, hun var nærmere spinkel, men hendes hoved var enormt, og hendes hals var ikke til at se - jeg forestillede mig, hvordan hendes hoved svævede over madrassen, når hun sov på siden. Jeg rystede tanken om Karinas hoved af mig og gik ind i hendes soveværelse for at finde noget tørt tøj. Jeg tog det tøj, jeg tænkte hun ikke ville opdage manglede: et par PUMA-joggingbukser, som helt sikkert var fra 80'erne, en reklame-t-shirt fra Kaskoforsikring og en Man-Diesel sweatshirt, der var så gammel, at det lignede, den var batikfarvet.

Bagefter gik jeg ud i køkkenet og pakkede min hånd ind i våd køkkenrulle, puttede en frysepose udenom og lukkede det hele til med min hårelastik rundt om håndleddet - det sved stadig. Jeg hentede mit våde tøj ude på badeværelset og pakkede det ned i en faktapose. Før jeg smuttede skrev jeg en besked på den ternede blok, der lå på køkkenbordet:

Heeej Karina.

Jeg kan desværre ikke nå vinduerne i dag, jeg har en aftale med en veninde. Jeg kan gøre det i næste uge?

Mvh.

Ensomhed til tosomhed

En begivenhed
Blev en livsmulighed
Da vilkårligheden
Så sandsynligheden
Da nysgerrigheden
Fandt tilfældighederne

En målrettethed
For skønhed
Ytringsfrihed
Og uimodståelighed
For skriftlighed

En mulighed
Gav opmærksomhed
Så oprørskhed
Blev til kyskhed
Og villigheden
Så ydmyghed
I sårbarheden

I vedholdenheden
En frygtløshed
En stædighed
Og troværdighed
I varsomheden
Snart uundværlighed
For tryghed
Og nærhed

Da nøgenhed
Fødte kærlighed
Da ærlighed
Gav sikkerhed
Og
Uvidenhed

Tosomhed til ensomhed

Utålmodighed
Fodrede uvished
Afhængigheden
Blev en svaghed
En hemmelighed
Og anspændthed
I usikkerhed

Tilbagetrukkethed
Fødte tristhed
Så søvnløshed
Og hjemløshed
En utilstrækkelighed
Plantede vemodighed
Og uvirkeligheden
Skreg i tavshed

Mangelfuldhed
Giver modløshed
Bliver ligegyldighed
Nu en virksomhed
For min ensomhed

Og hun er min mor

Nyborg bymidte. Lige ved det nye Føtex. Der på hjørnet ved lygtepælen. Solen skinner, året hedder 1996 og klokkeslættet er midt på dagen. Jeg pjækker. Hun har givet lov. Vi er taget ud, og vi er ikke langt fra Nyborg slotsplads. Det er vist der vi er på vej til. Muligvis. Hun elsker området omkring slottet, og der har vi ofte gået ture, hen langs kanalen, mens hun fortæller alle sine anekdoter fra en stærk barndom, om ungdommen før hun blev fotograf og også om miljøet hun lever i som kunstner. Hun fortæller mange skøre historier, og ofte slutter hun af med at sige, at der er meget, jeg ikke vil forstå, før jeg bliver voksen. Jeg er for ung og for barnlig. Men jeg ved ikke, hvad hun mener med det. Nyborg emmer af forår, og flere mennesker er ude på gaden i dag. Også mig og hende. Vi har været i Føtex, som er min hendes yndlingsbutik. Det var ikke specielt hyggeligt. Jeg ved egentlig ikke præcis hvor vi skal hen, men følger bare med, som så ofte før. Måske skal vi på Café Anthon. Så må jeg måske få en cola eller en Cocio, mens hun drikker en fadøl i solen. Måske flere.

Jeg er 8 år gammel og efterhånden rimelig opmærksom på folk omkring os, især når hun er fuld. Og det er hun jo i dag. Jeg har ingen idé om, hvad hun har drukket, men ofte har hun drukket papvin hele natten, og er fuld når jeg vågner om morgenen. Når hun drikker om natten kommer hun ind til os, når vi sover. Hun tænder lyset og kalder på os. Slukker lyset igen, når hun ser at vi er der. Hun græder også en del og taler med sig selv. Lange monologer. Og så kalder hun på sin mor, selv om hun er oppe på Færøerne. Det gør hun ofte i løbet af en nat, og så det er svært at sove, fordi hun larmer. Og i morges var det svært at stå op, så jeg fik lov at pjække. Det gør vi en gang imellem. Ikke fordi vi synes det er sjovt. Men i dag blev min lillebror sendt afsted i børnehave, på trods af at jeg fik lov til at pjække fra skolen.

Men tilbage til Nyborgs bymidte. Dér, lige ved Føtex, på hjørnet. Hun er fuld. Og hun er min mor.

Vi er på vej over vejen, der fører fra hospitalet til kirkegården. Står og venter på grønt lys. Vi står blandet i en menneskeflokk, der også skal passere krydset, på gåben.

Grøn mand, og vi begynder at gå. Men midt i krydset stopper mor op. Jeg kalder på hende, hun er forvirret og meget påvirket. Så jeg kalder igen. Menneskemængden vender sig om imod hende, og det er tydeligt, at folk forsøger at forstå hvad hun fejler. Men de henvender sig ikke til hende. De taler ikke til hende.

Rød mand og jeg står på den anden side af vejen. Hun står midt i fodgængerfeltet, også selv om det er rødt. Jeg kalder en sidste gang på hende, men hun registrerer det ikke. I stedet sætter hun sig ned og hiver sine cowboybukser ned under knæene. Hun tisser. Jeg står og ser til, midt i menneskemængden. Bilerne får grønt lys og begynder langsomt at passere udenom kvinden i siddende position. Min mor. Hun tisser længe, bliver ved, rammer også bukserne, alt imens jeg bare står og venter på, at det skal ende. Så rejser hun sig op og får bukserne med op.

Trafikken styrer uden om hende, og hun vender sig om og får sløret sig tilbage til lygtepælen, hvor vi kom fra. Hun står på den ene side, og jeg på den modsatte. Hun ser ikke, hvor jeg er, men hun leder tydeligvis efter mig. Ser i den forkerte retning. Hun kalder mit navn, og hun er højlydt. Sløret, men en kende desperat. Jeg hører hende udmærket. Tydeligt. Men jeg svarer ikke.

For jeg vil ikke findes, jeg vil ikke genkendes, selv om jeg står lige dér, midt i solen. Jeg vil være usynlig nu. Jeg ånder for en stund, mens ingen i menneskemængden ved, at jeg tilhører hende. At hun er min mor, og jeg er alkoholikerens datter.

Favn

Det er fredag, tidlig eftermiddag og min søster har bedt mig komme med på Christianshavns Færgecafé. Vintertid og dagene er korte. Det er en smuk og lys dag, på trods. Solen har lagt sin varme over byen. København. Vi er kommet for at dele en frokost med vores mors gamle kunstner-veninde, Tove. Jeg husker hende så tydeligt fra dengang. Mørk, glat pagehår og en krop med store armbevægelser. Hun var rar og skæg. Tove har allerede sat sig ind, da vi stikker vores hoveder ind i de gamle, fine lokaler. Brunlakerede trævægge og hvide blondgardiner. Det er hyggeligt. "Heyhey" kalder hun og vinker fra en lille plads med en rødternet dug. Vi smiler og nikker. Sætter os hen til hende. "Jeg har allerede drukket min første Latte," siger Tove, i det hun rejser sig for at hilse os velkommen. Hun har et stort smil skåret ind i det efterhånden aldrende ansigt. "Kom. Sæt jer," siger hun, mens den store krop gestikulerer for at antyde, hvor vi skal sidde. Hun er glad for at se os, og vi beskuer hinanden nøje i et øjeblik. Toves øjne søger rundt i lokalerne, som om de leder efter et fokuspunkt. Hun har ikke været her før, tilføjer hun, og vender fokus imod mig og min søster, idet hun drager et dybt suk. Den mørke page er efterhånden lysnet hen i grålige nuancer, men ellers er Tove akkurat, som jeg husker hende.

Den første halve time går med at placere hvor min søster og jeg er i vores liv, i forhold til hvor Tove er i sit. Vi kommer hurtigt frem til, at det må være 25 år siden hun sidst har set mig. Jeg var 4-5 år dengang, fortæller Tove og kommer med beskrivende ord om hvilken lille pige jeg var dengang. Den historie har jeg hørt fra flere før, og den er altid den samme. Jeg var et stille, nemt og medgørligt barn.

Min søster er Tove stødt på et par gange de senere år, nu min søster efterhånden bevæger sig i de samme kunstneriske kredse som Tove. Tove er sød – og hun taler færøsk med en skarp norsk accent. Ligesom jeg huskede det. For jeg husker hende tydeligt fra dengang, og kan kun placere hende som en varm person.

Tove har fart på. Hun fortæller om datteren, om børnebørnene og om sin mands tunge sygdomsforløb. Blodproppen. Genoptræningen. Og så runder hun kunsten, som hun fortsat lever af. Hun er et stort navn på Færøerne. Tove appellerer til, at jeg skal i gang igen. Jeg skal finde min indre forfatter, for Tove vil have, at jeg begynder at skrive igen. Hun fortæller, at hun for nyligt har genlæst min digtsamling. Hun er begejstret, for hun kan se, at jeg havde meget på hjerte dengang. Det er 10 år siden. Men jeg er af få ord denne fredag og siger ikke så meget, men smiler og nikker bare. Jeg smiler, selv om jeg føler mig uoplagt. Træt ind til marven. Og i huden. For hvor jeg dog sover dårligt for tiden. Tjeneren kommer hen, og vi bestiller. Mig og min søster skal have en tartar-mad, og en lille øl hver. Jeg tager en alkoholfri, og Tove bestiller en latte mere. Hun har ikke drukket i 30 år, siger hun og måber med et glimt i øjet. Hun får også bestilt en æggemad, inden tjeneren igen søger om bag kulisserne.

Tove har meget på hjerte, men er omsorgsfuld i sit blik, så jeg følger koncentreret hendes talestrøm. På et tidspunkt stopper hun op og siger "hvis I har spørgsmål om jeres mor, vil jeg gerne besvare dem". Tove forsikrer os om, at hun ved meget om vores mor og at de to kendte hinanden langt tilbage i ungdommen, da de kunstneriske miljøer begyndte at spire i Thorshavn. Vores mor var en del af gruppen, men dog lidt yngre end de fleste i det miljø. Hun var altid en vildbasse, men dygtigt til det hun lavede, pointerer Tove. Hun blev fotograf og lagde sig ud med alt fra portrætter til reklamer. Det var en spændende tid at være ung, fortæller Tove, der hurtigt lagde sin kærlighed til Færøerne hvor den aldrig kunne slippe. Tove mødte en færøsk kunstnermand og sammen fik de en datter. Ønskebarnet Miriam. Tove fortæller, at hun hurtigt indså at der i vores mors liv også florerede en masse kaos. Alt var ikke kun spændende og let, især ikke efter at hun fik børn. Fik mig og min søster. Tove fortæller, at vores mor var svær at være veninde med. Det var en turbulent tid. Så fremlægger Tove den ene indberetning efter den anden – for hun var selv en del af dem, der meldte vores mor til myndighederne, og pludselig

forstår jeg, at hun remser episoder om vores barndom op, som perler på snor. Det er abstrakt at kapere, men jeg prøver at høre efter.

Engang blev jeg fundet ude i sneen foran huset, ikke iført andet end en ble. Nabokonen Berta havde fundet mig og meldt det til politiet. Min mor var ikke at finde nogen steder dagene efter, og min far sejlede i Grønland dengang. Så vi blev afleveret ved vores mormor, indtil vores mor dukkede op igen et par dage senere.

Det eneste man kunne se i sneen, var min mors fodspor, der var fortsat ud til vejen. Jeg havde ligget bevidstløs i sneen så længe, at bleen var krympet ind i kulden og havde efterladt revner og sår ved lysken. Jeg var for lille til at kunne gå selv. Og for lille til at kunne kravle.

Nuet rammer mig, men jeg føler, jeg sidder i en tåge. Jeg hører Toves stemme sløre for mine ører. Bliver svimmel og blinker med øjnene for at forblive klar. Jeg prøver at fokusere på noget andet end al den information, jeg lige har taget ind. Har svært ved at forstå, at de historier, Tove fortæller, nu er virkelige. Men det er de, og jeg har været en del af dem. Jeg ranker mig op. Ser ud ad de gamle vinduer. Gid man bare kunne kravle ud den vej, igennem øjnene. Solen står lavt på denne vinterdag, og den spejler sig som tusinde levende diamanter i kanalen. Allerede på vej ned igen. Næsten for tidligt. En båd sejler forbi og indfrier mit ønske om ro.

Får mig næsten til at drive med, så jeg glemmer hvor jeg er. Men jeg er stadig på færgecaféen og bliver mindet om realiteten fra Tove. Jeg sukker, og fornemmer at min søster og hende stadig taler.

Jeg tager mig sammen og møder Toves øjne i et splitsekund. Hun læner sig frem imod mig, med hovedet let på skrå. Hun studerer hele min postur. Jeg bliver bevidst om mine egne begyndende, vuggende bevægelser og vender blikket ned imod min egen favn. Det lille væsen er begyndt at give lyd fra sig efter en god, lang lur. Så fredfyldt hidtil. Jeg begynder at gøre klar til amningen. For han er sulten og han er min søn.

Uddrag af novellesamlingen 'Værelserne' der omhandler fortællingen om en broget flok eksistenser på et psykiatrisk bosted, et sted i Danmark.

Værelse 6

Værelse 6 husede bostedets darling. Men måske ikke en darling i den klassiske forstand. Karin var en kvinde i halvtredserne, der fyldte sin tilværelse med impulsive køb, og hun havde en enorm afhængighed af Marianne-bolsjer og smøger. Værelset var møbelleret med ting Karin havde arvet fra øst og vest. Hun havde en lyserød seng, en bogreol og en lænestol. Indretning havde hun vidst aldrig gået op i, men hun følte sig tilpas og hjemme på værelse 6.

Karin var millionarving efter en meget succesfuld forfatterfar, som alle kendte navnet på, men som hun egentlig aldrig havde haft nogen form for relation til. Faren havde aldrig haft et forhold til Karins mor. Han havde været gift med en kvinde, hvem han var utro med Karins mor. Moren var 17, da hun blev gravid, og Karin ankom, da moren var 18. Karins far og kone havde været barnløse, og hun var derfor hans eneste afkom. Hvorfor hun naturligvis var berettiget den store arv, der fulgte efter hans død. Der var nu gået 10 år, siden hun modtog arven.

Karin havde som så ingen mening om arven, og hun havde ikke læst en eneste af sin fars bestseller-bøger. Den slags interesserede hende slet ikke, for hun havde andre interesser. Arven efter forfatterfaren gik derfor på at konsumere de samme sager, hver gang. For Karin havde en forkærlighed for sminke – og det var især den samme lyserøde læbestift, røde neglelak, mascara og den samme sorte hårfarve, hun var særdeles glad for. Karin havde drukket alt for meget hele livet, hun havde levet mange år som prostitueret på Istedgade, hvor hun i perioder var fast pige på en af de fine bordeller. Karin beskrev perioderne på Istedgade som kaotiske og hektiske. Men det var for lang tid siden, og Karin bar nu præg af det hårde liv, hun havde levet. Hendes krop var hærget, og hun blev forpustet af de mindste gøremål. Hun havde født to børn, der ved

fødslen var blevet tvangsfjernet. En pige og en dreng. Dem talte hun ofte om, og det var tydeligt, at de altid havde haft en stor plads i hendes krøllede moderhjerne. Karin var lidt som et Marianne-bolsje i sig selv. Frisk og imødekommende udenpå, sød og overraskende indeni. Hun kunne aldrig skade en eneste skabning, men det var dog tydeligt, at hun aldrig havde overvejet sin egen situation og at have passet på sit eget ve og vel, det havde hun vist aldrig gjort. Men hun havde overlevet et barskt liv og gennemlevet mange kampe.

Karin havde to ægteskaber bag sig. Hun giftede sig som 18-årig med en 20 år ældre herre. Han havde penge, og havde fået tag i hende på en af byens stripkubber. Hun var forelsket i starten. Men ægteskabet var forlist efter alt for mange år i voldens tegn. For Karin havde fået bank, og blandt mange af hendes historier hørte man om brækkede ribben og flækkede kindben. Tænder havde hun også mistet i hans selskab. Men han var en flot mand. Ja, en mægtig flot mand, mente Karin.

Ægteskabet havde sat sine tydelige spor i Karins krøllede sjæl, men hun mente ikke selv, at det var synd for hende. Tværtimod. Hun havde jo selv været uden om det, for hun drak jo for meget og bollede udenom i tide og utide. Men spørgsmålet var, om Karin egentlig nogensinde tog stilling til sine egne følelser. Hvad hun følte, var svært at gennemskue. Livet var, hvad det var. Hun havde overlevet det meste og stod stadig på to ben. Karin var blevet gravid som 19-årig, efter at have bollet med sin ægtemands lillebror. De havde haft en affære hen over et helt år. Der var familiekrise, da det blev opdaget, og brødrene talte aldrig mere sammen. Karin havde født en pige, som hun aldrig igen måtte nævne de år, hun levede med den første ægtemand. Og sådan var det.

Senere havde Karin giftet sig med en af sine stamkunder fra bordellet. Han var søn af en rigmand og en spændende forfatterspire, der forkælede hende og viste hende nogle af de mere aristokratiske sider af København. Herfra havde Karin mange sjove oplevelser og historier, hun ofte vendte tilbage til. Det havde været en god periode – for en stund. Han havde været en yderst sød og rar kunde, i hvert fald før de giftede sig. Samlivet

med den næste mand holdt i 5 år, hvoraf volden styrede de sidste 3 år. Han havde gjort hende gravid 2 gange i deres ægteskab, men begge graviditeter var blevet afbrudt i forbindelse med de massive tæsk han havde øset over Karins krop. Så hun havde aborteret ufrivilligt, hvilket nok var for det bedste, ifølge hende selv. Igen var Karin udsat, og endte en årrække på gaden, efter sin anden skilsmisse. Dette skete kort efter, hun var blevet tredive. Hun havde boet på kvindehjem i perioder, hvor kaos var et styrende element i hendes liv. Karin havde ingen familiære forhold hun kunne søge ly ved, og derfor levede hun fra sofa til sofa i en lang årrække. Her var tilværelsen præget af stoffer, prostitution og kønssydomme.

Og mødet med mange magtfulde mænd, der søgte ydelser fra en villig, smuk og udsat kvinde.

Årrækken efter den anden skilsmisse fandt sted i den grimme ende af Istedgade i København, hvorfra Karin også havde mange fortællinger fra. Hun kendte Vesterbro som sin egen baglomme. De fleste af fortællingerne bar præg af vold og Karins enorme higen efter at overleve.

Karin havde været en smuk ung kvinde, der klarede dagen og vejen i forlængelse af de mandlige bekendtskaber hun gjorde sig undervejs. Da hun var midt i trediverne, var hun igen blevet gravid. Hun vidste ikke hvem faren var denne gang, og da hun fødte sin søn, blev han tvangs-fjernet på stedet, og hun blev placeret på barselssengen, tomhændet og fyldt med abstinenser.

Nu var Karin blevet tyndhåret, og hun farvede selv den strittende mørke hver anden måned. Hun sørgede også selv for at gå i Matas og få den rigtige hårfarve købt. Hun var glad for Matas, for det var også der, hun fik fingrene i neglelakken, mascaraen og læbestiften. For hun kunne ikke være de produkter foruden, for hun mente også selv, at hun var en meget forfængelig dame. Karin smurte læbestift på de indsunkne læber, så smørelsen ragede langt udover. Og så startede Karin altid sin dag med at oversprøjte sit korpus med parfume, så man faktisk sjældent kunne ane hvis hun havde tisset i bleen.

Karin havde gebis, men glemte ofte at tage det ind. Så lå tænderne i et

glas på natbordet, indtil et personalet opfordrede hende til at tage tænderne ind. Men Karin beklagede sig ofte over at tænderne gnavede, hvilket nok var hvorfor hun ikke altid fik dem ind. Og hun mente, at et nyt sæt tænder ville koste hende alt for meget. Karins mascara var altid løbet ned ad kinden. Så hun havde sorte rander under øjnene. Hun så generelt altid uoplagt ud, nok fordi hun var det.

Hun var næsten kronisk søvndrukken. Men hun drak ikke øl mere.

Hun var på antabus, og havde været ædru i 13 år. Næsten lige så længe som hun havde boet på bostedet. Det var hun egentlig meget stolt af.

Hun var et sludrechatol fra den anden verden, og hun nød at have gæster på værelse 6. Så kunne hun sidde og fortælle de historier, der ville høres, imens endnu en række Marianne bolsjer stille svandt ind.

Karin havde fundet livets værdi i andre ting nu, blandt andet i smøgerne, hårfarven og også i hendes store kærlighed, Stig. Stig var Karins genbo, og hun havde forelsket sig i ham kort tid efter hans indtræden på bostedet, to år forinden. En stor, flot mand, synes Karin. Han var 4 år yngre end hende og var på mange måder ligesom hende. Begge havde de en tung og tumult bagage med sig, og begge var de på antabus. De havde fast 2 dage om ugen, hvor de havde kærestedag. Så sad de inde på værelse 6, hvor Karin suttede på Marianne bolsjer, mens røgen drev fra cigaretten mellem hendes gule nikotinfingre. Stig var meget romantisk, havde Karin ofte understreget. Og en gang imellem kom han også med et bundt tulipaner fra kiosken. Det gjorde Karin glad, og hun belønnede ham altid med et vådt kys på munden. Det var ligesom det skulle være, spurgte man hende.

Karin havde verdens tyndeste ben, og hun havde altid stramme gamacher på, sammen med en ergonomisk kondisko. Og hun brugte ble, fordi hendes blære ikke kunne holde tæt. Overdelen på hende var bombastisk. Hun havde en stor barm, som hun altid lod hænge frit, udover den store, runde mave. Og hun var altid ikklædt en standard hvid T-shirt, i XL. Dejligt, komfortabelt tøj, når man tilbragte det meste af sin tilværelse hjemme ved sig selv. Og Karin var umiddelbart meget tilfreds med sit liv, og hun

blev aldrig følelsesmæssigt påvirket, når hun delte ud af de mange voldsomme historier hun bar med sig. Og hun delte ud så ofte, hun kunne. Men hendes formue, den talte hun ikke meget om, andet end at hun hellere end gerne ville give gaver til andre og byde bostedets personale på Jensens Bøfhus, når de ved lejlighed assisterede hende på hendes indkøbture til Matas.

Karin var mild og selskabelig, hun var langsom og charmerende sløv.

Og hun elskede at have gæster inde på værelse 6.

Og imellem fortællingerne fra hendes livs kapitler, rejste hun sig fra den lyserøde seng og gik ud på sit toilet. Så kiggede hun ind i spejlet og gav læberne en frisk omgang læbestift. Så rettede hun på det pjuskede hår og smilte fornøjet til sit spejlbillede, før hun atter vendte tilbage til siddepladsen på den lyserøde seng. Så sukkede hun dybt, mens hånden fiskede endnu et Mariannebolsje op af lommen, før hun vendte sig spørgende ud i rummet og fremstammede – "Nåh. Men hvor kom vi fra?".

Den faretruende jungle

Stabilitet. Forudsigelighed. Tryghed. Den hellige treenighed for alle børn af misbrugere. Absolut zen. Himlen. Paradis. Den ultimative lykke. Den længes de alle efter gennem hele deres liv. Uden lever de i ulykke. Uden lever de i frygt. I desperation. I offerroller. I uro. I skyld. I skam. Og de hader sig selv. De kan ikke leve uden. De fleste formår at finde den, men når de gør, er den sart. Den er skrøbelig. Den er tynd. Den er flygtig, og så er den ofte stimuleret af dem selv og derved også ikke helt sand. For den er der ikke. Disse børn er dygtige. De er de allermost kreative. De er de allermost løsningsorienterede. Der er ikke meget, de ikke kan klare. Deres liv er kun fuldendt, når de har alle tre dele af helligheden. Har de den ene, har de ikke nødvendigvis de andre. Men har de ingen, så dør de. Og har de bare en fornemmelse af at have den ene, uden at være sikker på, om det egentlig er realiteten, så klarer de sig. Kan de slet ikke fornemme den fra deres omverden, så stimulerer de den selv. De er nemlig dygtige. Men dette kræver alvorlige kompetencer. Det kræver teknik. Det kræver finesse. Og det har de. De er nemlig de dygtigste tankesnedkere. De er tanksyresker, og de er tankedrejere. Det er en overudviklet evne, som de har fået med sig fra start af. Da alle andre mennesker som fostre fik næring gennem navlestrengen, fik disse børn evnen til at manipulere. Det kan måske lyde sejt, men det koster dyrt at have så særlige evner. Det er et enormt stort offer, som koster intet mindre end; et liv uden stabilitet. Et liv uden forudsigelighed. Og et liv uden tryghed. Den hellige treenighed. Det eneste, som kan holde dem i live. En handel, som ingen af dem ville gøre, havde de haft et valg. Så de må på arbejde. Og de skal arbejde hårdt. Og de skal knokle. Alt står på spil, så der er ikke tid til pauser. Der er ingen plads til puste-rum. De skal skabe tryghed for sig selv i en verden, hvor intet er trygt. Fare ligger konstant og truer, hvis ikke fare bare angriber. De skal skabe tryghed. For ellers så dør de. Og der er ingen andre, der gør det for dem. Og de gør det alle sammen, på deres helt egen og specielle måde.

Det øsregner i junglen. Det er ikke den regn, som vi kender i Danmark.

Heller ikke den der dramatiske regn, som vi ser i de store Hollywood film, hvor verden er ved at gå i stykker, men aldrig rigtig gør det. Det er værre. Det er en livstruende regn. Den er ødelæggende. Hver en dråbe har sin egen seriøse fylde og tyngde, som sammen med dets hastige fald mod alt under det er betydningsfuld og stærk nok til at udviske den verden, som jeg betræder. Den kreerer fælder og forhindringer, som jeg må overvinde, hvis jeg skal overleve. Et stort blad med skarpe takker snitter mit ben, da jeg løber forbi det, og jeg mærker en brændende fornemmelse på mit venstre lår som langsomt, men konsekvent stiger i intensitet. 'Løb Dean. Bliv ved med at løbe. Du kan ikke se til det endnu.' Mens jeg i rasende fart og desperation forsøger at navigere på en ujævn og vildtvoksende bund, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvad jeg mon får at se, når jeg tjekker til mit lår. 'Hvad nu hvis hele benet er ved at ætse væk? Jeg tror, at det bløder. Er min hud ikke ved at falde af? Den er der ikke mere.' Tankerne skræmmer mig, men jeg må først finde i læ. Jeg må i sikkerhed. Der er ikke tid. Mine fødder ryster mellem hvert skridt jeg tager, og jeg forsøger at fastholde en rytme til min vejtrækning, så jeg kan mærke, at jeg stadig ér. At jeg ikke bliver udvisket i det kaos, regnen bringer over mig og dette sted. Jeg løber og prøver at træde varsomt på den stride grund, mens blæsten prøver at vælte mig omkuld. Kulden presser sig insisterende ind på min våde krop, og jeg har ikke kræfter til at holde den ude. Jeg er for træt. Det brænder på mit lår, og varmen derfra understreger kulden som langsomt æder resten af min krop. Man skulle ikke tro, at man kunne dø af kulde i junglen, men det kan man, og det kan jeg. Det ved jeg. Himlen er overdækket af sorte skyer, som jeg aner i små glimt mellem den ellers tætte og frodige bevoksning. Den laver voldsomme lyde, som får hele min krop til at spjætte af skræk. Den er sur. Den brummer og brager og bøvser og prutter. Den puster og råber og spytter og stønner. Og junglen følger trop og råber med i protest. Træer smider deres grene efter mig og store blade prøver at omslutte min krop og sluge mig med bevægelser, der er så direkte og bramfri, men yndefulde, som en balletdanser, der rutinemæssigt følger en rytmisk og forudbestemt gang. De er fokuseret på at nå mig og det føles personligt. Jeg finder endelig en plads, hvor der er plads til, at

jeg kan bygge læ. Jeg kæmper med hurtige og præcise bevægelser. Jeg bygger vægge af store grene, som jeg ustruktureret fletter og stabiliserer mod hinanden, så de står stærkt. Jeg bruger enorme bananblade til at skærme af for vind og vand. De er så store, at de er svære at administrere. Mine arme er ikke særlig lange og mine hænder ikke særlig store. Hvis jeg hiver lidt for hårdt, så knækker de, og hiver jeg for meget til den ene side, så falder det hele ned på den anden side og jeg må begynde forfra, og det er der ikke tid til. Jeg skal i sikkerhed nu.

Jeg lægger mig forsigtigt og slår ørerne ud. Junglen er fyldt med junglelyde. Den aggressive blæst kommer og går, som det passer den. Den er uforudsigelig. Altid. Jeg kan ikke regne med den. Og den ændrer konstant retning. Jeg har skærmet af, så godt jeg nu kan, og lige her og nu kan blæsten ikke trænge igennem. Det tror jeg i hvert fald ikke. Jeg rejser mig hurtigt for at tjekke, om jeg kan forbedre standhaftigheden i min primitive bebyggelse, men det hele ser robust ud. Det føles solidt, så jeg lægger mig tilbage i fosterstilling, for at prøve at få varmen og finde ro i min udmattede krop. Der er farlige og giftige dyr overalt. Jeg ved, at der er vilde katte, som let kan flænse mig ihjel. Der er også slanger, som med et enkelt bid kan lamme mig og tage al kontrol fra mig. Så har jeg ikke engang mulighed for at prøve kæmpe for mit eget liv. Jeg mærker mit hjerte banke ved tanken. Jeg hader slanger. Men de kan ikke komme ind i mit læ. Jeg mærker en lettelse og en tilfredshed, for jeg har gjort et fantastisk arbejde med mit læ. Jeg mærker en lettelse og en tilfredshed, for jeg har gjort et fantastisk arbejde med mit læ. Det er faktisk en hel hule, jeg har fået bygget mig. Og den er ret sej. Og den er også magisk, for den fungerer som et energikraftfelt, der beskytter mig. Jeg lægger mig under nogle tørre klæder, som jeg har pakket med. Jeg prøver at finde ro. Jeg er nødt til at sove. Måske er alt bedre, når jeg står op igen.

Da jeg står op ved jeg ikke, hvor længe jeg har sovet. Jeg føler mig en smule ved siden af mig selv. Det ene lagen, som jeg har hængt op, er faldet lidt ned ved fodenden af min køjeseng. Jeg sætter mig op for at sætte det på plads, men mærker i min bevægelse en stærk smerte fra mit lår. Jeg når at holde munden sammenklemt for ikke at skribe. Jeg tager mine

joggingbukser af, som stadig er våde og brune. Det gør ondt og for hver centimeter jeg omhyggeligt glider det ene ben ud, føles det som om, at jeg skræller huden af mit ben. Mit lår er helt rødt. Jeg rører forsigtigt ved det, men kaster hurtigt min hånd væk, da berøringen sender smerter op gennem hele kroppen. Mit lår er stadig vådt. Jeg kan høre lyden af en mands stemme inde fra fjernsynet i stuen. Han taler om noget med slanger. Han taler engelsk, så jeg forstår ikke det hele, men jeg ved at 'snake' betyder slange. Min far ser Animal Planet. Eller også er han faldet i søvn i sofaen og Tv'et underholder hans underbevidsthed. Jeg håber, at han sover, for så kan jeg liste mig ud og tørre kaffen op, som langsomt tørrer ind i stuens trægulv og sikkert har dannet brune plamager på hele den ene nikotin-farvede væg. Jeg vil bare ikke have, at min far ser mig gøre det. Jeg vil heller ikke have, at han beder mig lave en ny kop til ham. Jeg presser mit øre forsigtigt ind mod den kolde væg ind til stuen, mens jeg sidder i underkøjen for at lytte efter hans snorken. Jeg holder vejret og anstrenger mig for at høre den mindste bevægelse. Jeg ånder lettet ud, for han sover. Det tror jeg i hvert fald. Jeg må ud på badeværelset og prøve at få noget koldt vand på mit ben. Det brænder stadig, og vand må kunne slukke ild. Jeg skubber det ene lagen til side, som jeg har hængt op under overkøjes madras, så det falder ned og dækker hele den side af køjesengen, som ikke står op ad væggen på mit lille værelse i Valby.

På den måde er jeg dækket ind fra alle sider. Sådan bygger jeg mig altid inde. Det er det gode ved at have fået underkøjen, selvom jeg så gerne ville have overkøjen, da min lillesøster og jeg fik køjeseng. Men far havde sagt, at jeg var for tyk til at sove i overkøjen og at jeg ville kunne knække stellet og falde ned på min søster om natten og dræbe hende med min vægt. Jeg ved godt, at det ikke er sandt, for så tyk er jeg slet ikke. Men far kan godt lide at sige, at jeg er fed. Det gør ham glad. Jeg rejser mig forsigtigt op. Det dunker i hele mit ben. Min lillesøster er nok ikke kommet hjem endnu, for så havde hun nok haft vækket mig. Jeg tager forsigtigt i håndtaget og trykker langsomt ned i det. Det siger et hæst 'Klak', da jeg får håndtaget trykket helt ned, og det får mig til at spænde så voldsomt i kroppen, at mine skuldre flyver op til mine ører, mens jeg klemmer mine øjne i og

holder vejret. Hvis far sover, så skal jeg for alt i verden ikke vække ham. Jeg får døren op og går nænsomt ned ad gangen, til jeg når den anden ende. Døren ind til stuen står åben, og jeg stiller mig op ad væggen i gangen og smugkigger lydløst og forsigtigt ind mod sofaerne, hvor jeg ved, han ligger. Han sover. Han har ikke fjernet skårene fra koppen, som ligger i tusind stykker rundt omkring i stuen, svøbt ind i den gyldenbrune væske. Jeg lister tilbage ned ad den smalle gang og ind på badeværelset, som ligger mellem mit værelse og mine forældres værelse. Jeg har aller- mest lyst til at stille mig ind i bruseren og tænde for det kolde vand, men jeg er bange for, at far vågner af lyden. Så i stedet skruer jeg roligt for op vandet i vandhanen og lader det løbe i en tynd og næsten ikkeeksisterende stråle, og venter på, at det bliver rigtig koldt. Min mors fortærerede og slidte håndklæde hænger på døren, så jeg tager det og holder det under hanen, indtil det bliver drivvåd. Det går fra at være hvidt til at være helt gråt, som vandet flytter ind i det. Det tager noget tid, for jeg tør ikke skruer op for strålen. Jeg skynder mig ind på mit værelse igen, lukker forsigtigt døren og kravler smertefuldt ind i køjesengen, med det våde håndklæde. Jeg hører en lyd inde fra stuen. Det lyder som om, at min far bevæger sig. Jeg fryser. Min krop er en statue. Jeg trækker ikke vejret og selv frygten i min krop tør ikke skabe sig nu. Lyden stopper, og han begynder at snorke. Jeg lægger håndklædet på mit ben, og det svir så meget, at jeg ryster og spjætter i min krop, som får min luftveje til at frigive en lys og skinger pive lyd. Men jeg når at snappe den tilbage i en hurtig fortrydelse og håber, at det er i tids nok. Jeg registrerer først nu, at jeg har kastet håndklædet på gulvet og omkring det, er der plasket vand i små søer, som ligger og håner mig i fællesskab. Min kæbe er fremskudt og jeg bider sammen i stor anstrengelse. Min hals snører sig sammen, og mine læber bævrer som en elastik, der vibrerer, når man spænder den ud mellem ens fingrer og spiller strengmusik. Vandet flyder ud af mine øjne, og jeg er bange for, at jeg laver lyde, som jeg ikke selv opdager eller, at jeg kommer til det. Lyde, som forræderisk forlader min krop, som jeg nu ikke føler kontrol over. Hvornår kommer mor hjem? Hvad har jeg gjort forkert? Jeg lavede hans kaffe, som jeg altid plejer at lave den. Sådan som han har lært mig at lave den.

Men kaffen var åbenbart for stærk og helt forkert. Forfærdelig forkert. Jeg forstår bare ikke, hvordan det kunne være sket. Jeg manglede ikke koncentration. Jeg havde stor fokus på at gøre det rigtigt. Mine hænder var rolige og præcise. Ligesom en kirurgs. Jeg sørgede for at føre teskeen forsigtig og korrekt ned og jeg vinklede den til perfektion for ikke at ramme Nespresso Gold glasset, som jeg ved kan skabe en hel del postyr, i form af en kling-lyd, da det jo kan betyde, at jeg er respektløs, uopdragen, og at jeg ikke elsker min egen far. Jeg sørgede omhyggeligt for, at de to teskeer kaffe, hverken var for nærige eller for gavmilde. De havde været rimelige og retfærdige. Og jeg hældte det kogende vand op med nøje forsigtighed, ligesom med vandstrålen ude på badeværelset lige før, for andet kan lede til en overflod. En kogende tsunami. Og det findes slet ikke i Danmark, altså tsunamier, men vores lille lejlighed i Valby, har Moder Jord sat sig sur på, og hun har magten til at få alle slags katastrofer til at udspille sig. Det er jeg sikker på. Jeg har endda sørget for at memorere præcis, hvor meget vand der skal hældes i koppen. Den første gang, far sagde, at kaffen var perfekt, og far var blevet så glad, at han ikke kunne lade være med at danse, vidste jeg godt, at presset ville være stort fremover, men jeg fandt også en lettelse i at få afklaret, hvordan jeg helt ned til de mikroskopiske detaljer skal forholde mig til kaffen, så jeg kan bevise overfor far, at jeg er en god søn. Jeg hører endnu en lyd ude fra stuen. Jeg holder vejret og sidder helt stille. Far vågner. Jeg kan høre, at han sætter sig op i sofaen. Han sidder lavmælt og bander på pakistansk. Jeg ved ikke, hvordan han gør det, men han formår altid at remse lange remser bestående udelukkende af pakistanske bandeord, så snart han vågner, og han kan gå i gang med det, før han overhovedet får øjnene op. Jeg hader at lytte til det. Jeg klemmer mine hænder sammen og ser ned på gulvet. Jeg har ikke sat lagenet helt op under overkøjen. Jeg tager forsigtigt det raske ben ned til det våde håndklæde og skubber det med foden ind under køjen. En stor stribe vand viser sig i den bane, jeg med foden skubbede håndklædet væk og afslører dets gemmested. Jeg trækker benet ind i hulen igen og sætter lagenet fast på overkøjen. Min mave rumler. Jeg har hverken fået morgenmad eller frokost. I går blev jeg også sendt i seng

uden aftensmad. Jeg er sulten, men ved godt, at jeg ikke kan få mad lige nu. Hvorfor er han så sur? Jeg har gjort det, som jeg plejer. Jeg har ikke hældt hverken mere eller mindre vand i. Og den fede sødmælk i køleskabet dobbelttjekkede jeg for udløbsdato selvom, at jeg selv har købt den i Netto i går. Og jeg kunne aldrig nogensinde finde på at bringe madvarer hjem, som har en udløbsdato i den nærmeste fremtid. Jeg ved, at far tjekker det og at det kunne betyde, at jeg når min egen udløbsdato. Det siger han selv. Det er aldrig sjovt at handle for ham. Jeg hader det. Men jeg har opfundet en leg, hvor jeg leder efter de allerfriskeste varer i hele butikken. Dem hvor udløbsdatoen er længst fra nu, eller den dag, hvor jeg handler dem, og jeg er den eneste specialist i hele verden, som bliver tilkaldt til at klare denne udfordrende opgave. Og når det lykkedes, som det altid gør, så er jeg en helt. I går var legen gået rigtig godt. Sødmælken var så frisk, som den overhovedet kunne være. Ja selvfølgelig ikke direkte fra koen, men så frisk, som den kan være i Netto. Det var mælken, som gjorde legen så vellykket i går. Den kan ikke fejle noget. Jeg sørgede også for at give kaffen den helt rigtige sjat mælk, præcis som far har instrueret mig i, og her var jeg heller ikke hverken for gavmild eller nærig. Jeg er altid så bange for at hælde for meget i med en lidt for våget bevægelse, så jeg vil hellere gøre det for langsomt. Og jeg gjorde det langsomt. For jeg ved, at det ligger i min natur at være for gavmild, det siger alle, men kaffeproduktion til far handler ikke om natur. Det handler om struktur, overblik, præcision og den rette håndteknik. Og ingen af disse ting betyder jo noget alligevel, for i sidste uge havde far bedt mig om at lave en kop kaffe til ham, og jeg var rigtig sur på ham, fordi han havde talt så grimt om min mor bag hendes ryg. Og selvom jeg helst vil have, at han gør det, når hun ikke er hjemme, frem for direkte til hende, så hader jeg, når han siger frygtelige ting om hende. Og jeg hader endnu mere, at jeg altid er nødt til at give ham ret i alle de onde ting, han siger, for ellers bliver han sur på mig. "Ja far - mor er en luder. Ja far - mor er en dum kælling og hun tænker aldrig på sin familie. Ja, mor er en fucking dansker so, som boller med alle mænd. Ja det er rigtigt far, mor er en djævel. Hun er en dårlig mor, ja og også en rigtig dårlig kone. Nej far, jeg siger det ikke bare, det er altså

rigtigt. Jeg ville altid vælge dig far. Det lover jeg”.

Jeg krydser altid fingre bag min ryg, når jeg siger alle de ting. Jeg håber, at reglen gælder. At den er ægte. Jeg håber, at det betyder, at jeg ikke har sagt alle de ting, som jeg har sagt. Og den dag krydsede jeg fingre rigtig hårdt, og så gik jeg ud i køkkenet for at lave kaffe til ham. Jeg lavede kaffen, som jeg altid gør det og som jeg har gjort det i dag, men da den var færdig, ville jeg hælde en smule salt i. Jeg håbede, at det måske kunne kvæle ham. Kaffe er en delikat ting. Men han måtte ikke opdage det, mens jeg gjorde det, for så ville han aldrig nå at drikke den. Jeg rørte rundt i kaffen, mens jeg forsigtigt så hen på far i stuen, som ofte ser ud på mig i køkkenet for at overvåge min kafferutine. Han kan nemlig se, om man laver kaffe med kærlighed eller ej. Men den dag var han optaget af den fodboldkamp, som kørte i fjernsynet, så jeg skyndte mig at drysse lidt salt i kaffen, inden jeg serverede den for ham. Jeg ved godt, at vejrudsigten lover storm. Og jeg ved også godt, at der er vilde dyr som ligger på lur. Da jeg stillede koppen foran ham, tog han den i sine hænder med det samme. Jeg stod stille og afventende hans reaktion. Han tog en slurk af kaffen og stillede den tilbage på bordet. Der skete ikke noget. Han sagde ingenting. Hans ansigt afslørede ingen antydninger af væmmelse eller vrede eller vejtrækningsproblemer. Far ved ikke, hvordan kaffe skal smage. Far ved ikke, hvordan kaffen skal smage. Han har løjet altid. Kafferutinen er et spil. Den er ikke sand. Men det betyder intet, for jeg ved, at jeg er nødt til at spille spillet. Og det gjorde jeg også i dag. Men i dag var kaffen for stærk. Og kaffen var helt forkert. Og derfor brænder mit ben. Og derfor er jeg en dårlig søn. Og derfor elsker jeg ikke far. Og derfor er far ked af det. Og derfor er far vred. Og derfor er far rasende. Og derfor brøler far. Og derfor puster far. Og derfor prutter far. Og derfor skriger far. Og derfor er der tsunami i Danmark. Og derfor er Moder Jord sur på lejligheden i Valby. Og derfor er hun især sur på mig. Og derfor er jeg alene i den store jungle. Og derfor ved jeg, at jeg er nødt til at gemme mig fra de vilde dyr og for det mægtige uvejr. For det er ikke let at overleve i junglen. Man er nødt til at gemme sig. Og man kan kun gemme sig i denne her hule. For det er en sej hule. For det er en magisk hule. Og den kan ingen indtage.

Og her er jeg beskyttet. Og her kan jeg hvile, mens stormens vrede destruerer junglen udenfor hulen.

